

The Book is Owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by สมาชิกชมรมคนหนึ่งไม่ทราบชื่อ
Converted to PDF format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

ครูจำเป็น

ป.อินทรปาลิต

แขกที่มาหาเจ้าคุณปัจฉิม ๕ เมื่อคุณนี่คือพระยาสมบุญรัตนบัตร เพื่อนรักเกลอเก่าของท่าน เจ้าคุณคนหนึ่ง และรู้จักคุ้นเคยกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ และคุณหญิงวาด ตลอดจนคนคณะพรรค ๔ สหายเป็น อย่างดี ดังนั้นประมุขของบ้าน “พัชราภรณ์” ทั้งสองท่านพร้อมด้วย ๔ สหายจึงได้ร่วมสนทนากับท่านเจ้า คุณสมบุญ ๕ ด้วย ภายในห้องรับแขกอันโอโง่งนุหราชของบ้าน “พัชราภรณ์”

พระยาสมบุญรัตนบัตรอดีตข้าราชการกระทรวงการคลัง มีอายุประมาณ ๖๐ เศษ ร่างผอมบางและ ค่อนข้างสูงเช่นเดียวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ ยิ่งกว่านี้สีระของเจ้าคุณสมบุญ ๕ ยังล้านเลี่ยนพอดพอด เหยียดกับเจ้าคุณทั้งสอง จึงทำให้บรรยากาศภายในห้องรับแขกอยู่ข้างจะครึ้นเครงและเครงเครียดสักหน่อย

“เราไม่ได้พบกันเกือบสามปีแล้วซินะเจ้าคุณ” เจ้าคุณปัจฉิม ๕ พุดยิ้ม ๆ เลื่อนกล่อ่งซิการีให้เพื่อน เกลอของท่าน

เจ้าคุณสมบุญ ๕ ว่า “ผมจำได้ว่าผมไม่ได้มาที่นี่เป็นเวลา ๒ ปี ๑๑ เดือน และ ๖ วันพอดี”

คุณหญิงวาดหัวเราะชอบใจ

“ความจำของท่านเก่งมากเชียวคะ เป็นยังไงคะท่านสบายดีหรือ”

เจ้าคุณสมบุญมองดูคุณหญิงวาด แล้วสิ้นสีระซ้ำ ๆ

“ไม่สบายเลยครับคุณหญิง ผมกำลังมีเรื่องยุ่งยาก ซึ่งไม่มีทางจะแก้ไขได้ เกี่ยวกับโรงเรียนกวดวิชา ของผม ที่ถนนพญาไท เท่าที่ผมมาหาเจ้าคุณปัจฉิม ๕ วันนี้ นอกจากจะมาเยี่ยมเยียนแล้ว ก็อยากจะมา ปรีक्षाหาหรือกับเพื่อนเก่าของผมด้วย ในเรื่องโรงเรียนกวดวิชาเรียนลัดวิทยาลัยของผม”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ ถามขึ้นบ้าง

“ทำไมล่ะครับเจ้าคุณ ผมเคยทราบข่าวแว่ว ๆ เหมือนกันว่า ครูของเจ้าคุณบางคนได้พยายามเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์กับพวกเด็ก ๆ”

เจ้าคุณสมบุญ ๕ สะดุ้งเฮือก

“เปล่า ๆ เปล่าครับ นั้นโรงเรียนติด ๆ กันครับ ไม่ใช่โรงเรียนของผม รับรองว่าโรงเรียนของผมไม่ เกี่ยวข้องกับการเมืองเลย เกี่ยวกับการบ้านและการเรียนเท่านั้น”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ถามว่า

“แล้วอะไรเล่าครับที่เจ้าคุณว่าเป็นเรื่องยุ่งยาก”

เจ้าคุณสมบุญ ๙ ถอนหายใจเบา ๆ เปิดกล่องหีบซิก้ารรมหนึ่งขึ้นมาจูดสูบ

“ก็เรื่องเด็กนักเรียนของผมนะซีครับ ผมกำลังจะเล่าให้ฟังเดี๋ยวนี้ เมื่อก่อนนี้เด็ก ๆ ที่โรงเรียนผมเป็นเด็กดี มีสัมมาคารวะ ตั้งอกตั้งใจเรียน แต่ครั้นหลังจากภาพยนตร์เรื่อง “เลือดทาธูณ” หรือ “ปากกระดานดำ” ได้ฉายให้ประชาชนชมที่คิงส์และโรงอื่น ๆ อีกสองโรงในเวลาเดียวกัน เด็กนักเรียนของผมก็พากันเอาเยี่ยงอย่างเจ้าพวกเด็กเกเรในหนัง ทำให้พวกครูและอาจารย์ปวดเศียรเวียนเกล้า ไปตามกัน”

“อ้อ” คุณหญิงวาดคราง “หนึ่งเรื่องนี้ดิฉันไปดูมาแล้วคะ ยังจำเรื่องของมันได้ว่า มีครูคนหนึ่งได้พยายามใช้จิตวิทยาและหลักวิชาครูต่อสู้กับเด็กเหลือขอเหล่านั้นจนได้รับความสำเร็จ แต่ตาครูคนนั้นก็หวุดหวิดจะถูกเด็กนักเรียนฆ่าตายเหมือนกัน เด็ก ๆ เดียวนี้ระน้อยคนนักที่จะมีจรรยาบรรณเหมือนเด็กนักเรียนสมัยก่อน ดิฉันไม่โทษใครหรอกคะ ดิฉันว่าสงครามนั่นเองที่ทำให้ศีลธรรมเสื่อมทรามไป เด็กนักเรียนของท่านเอาเยี่ยงอย่างหนึ่งเสียครูหรือคะ”

เจ้าคุณสมบุญ ๙ ยิ้มให้คุณหญิงวาด

“ครับ-ถูกแล้ว เด็กนักเรียนของผมมีประมาณ ๕๐๐ คน ล้วนแต่เป็นนักเรียนจากโรงเรียนต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ ๙ มาเรียนกวดวิชาพิเศษในตอนเย็น ตั้งแต่ ๑๖.๐๐ ถึง ๑๙.๐๐ น. พวกเด็ก ๆ เขาว่าสมัยนี้เป็นสมัยเสรีประชาธิปไตยครับคุณหญิง เขาว่าครูบาอาจารย์ไม่จำเป็นจะต้องเคารพนับถือ เพราะเขาไม่ได้เรียนฟรีเขาต้องเสียเงินค่าเล่าเรียน และครูทุกคนก็มีเงินเดือนซึ่งได้รับจากพวกเขานั้นเอง นับว่าพวกเด็กเหล่านั้นก็กำเริบเลิบบานยิ่งขึ้น ผมจะเล่าให้คุณหญิงฟัง ครูของผมคนหนึ่งถูกเด็กนักเรียนซ้อมถึงกับหยอดน้ำข้าวต้มร่วมครึ่งเดือน ครูคนหนึ่งถูกเชือดด้วยมีดโกน จนกระทั่งหลอกลมขาด แต่หมอช่วยไว้ได้ ครูอีกสามคนถูกแทงด้วยหลาวทองเหลือง ถูกตีกับดักด้วยไม้ดัด และถูกฟันด้วยมีดปังตอ เฉพาะคนที่ถูกฟันด้วยมีดปังตอปรากฏว่าหมอต้องเย็บถึง ๑๕๐ เข็ม ครูสาว ๆ สองคนถูกลูกศิษย์พาหนีเตลิดเปิดเปิงไปหัวเมืองเดี๋ยวนี้ได้ข่าวว่ามีลูกด้วยกันแล้ว”

คุณหญิงวาดยกมือตบอก

“ตายตาย-อนิจจังทุขขัง สมัยกึ่งพุทธกาลนี้รู้สึกที่โลกเรามาถึงยุ้งเหยิง เต็มไปด้วยความอุบาทว์ชาติชั่วของมนุษย์ ย้ายแก่หลังบ้านดิฉันอายุ ๖๕ ปีแล้ว มีลูกชายหญิงตั้ง ๖ คน หนีตามเด็กนักเรียนอายุ ๑๖ ปีไปเมื่อสองสามวันนี่เอง มีหน้าซำยังประกาศอุดมคติของความรักซึ่งไม่มีพรมแดน แล้วก็.....ที่ข้างบ้านเพื่อนของดิฉันคนหนึ่งทางสารธา ตาแก่อายุ ๖๐ กว่าปีคนหนึ่งพาเด็กหญิงอายุ ๑๔ ปีหนีไปอยู่ป่าก็ได้คะ พ่อแม่ของผู้หญิงตามไปจนพบ แต่อีหนูนั้นไม่ยอมกลับ แสดงความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะอยู่ร่วมชีวิตกับตาแก่ครวญปู้นั่น ดิฉันว่าโลกเรามาถึงต้องแตกแน่นอน จริงไหมคะ เจ้าคุณ”

นิกรเปรี้ยวปากมานานแล้ว เขากับเพื่อนเกลอทั้งสี่คนนั่งรวมกลุ่มกันอยู่บนโซฟาตัวเดียวกัน นิกรได้พูดขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ยังไม่แตก ถ้าสงครามโลกครั้งที่สามเกิดขึ้น และคู่ศึกได้ใช้ระเบิดนิวเคลียสังหารกัน ดิเรกมันบอกผมว่าอย่างไรประเทศไทยเรานี้โดนระเบิดนิวเคลียสลูกเดียวเท่านั้นราบเรียบเตียนเตียนโล่งไปหมดเลย”

สามเจ้าคุณสะดุ้งเฮือกพร้อม ๆ กัน และต่างก็ยกมือขวาแปะศีรษะของตน หันมามองดูนายจอมทะเล้นด้วยแวตาทะลุแก้วแล้วเจ้าคุณสมบุญ ๔ ก็ผินหัวเราะเบา ๆ

“หลานชาย-อา! หัวละวะ อาบอกเธอตามตรงว่า อาเป็นคนใจน้อยเข้าตำราถ้าพูดพาดพิงถึงกบาลอาแล้ว อามักจะตะปอกเองง่าย ๆ ให้ตื่นตายซีแฮ่ คำว่าเลียนเตียนโล่งนะ อย่าพยายามพูดต่อหน้าอาเลยนะหลานชาย ถึงแม้ว่าไม่มีเจตนาอะไรก็ตาม”

นิกรยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“ประทานโทษเถอะครับคุณอา ผมลื้อพ่อตาของผมและอาเขยของผมจนเคยตัวเสียแล้วท่านทั้งสองใจหนักแน่นครับ ถึงแม้ว่าท่านหัวล้านโง่งโหน่งเช่นนี้จะลื้อเลียนท่านอย่างไรท่านก็ไม่โกรธ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๔ ต่างร้องขึ้นพร้อม ๆ กันราวกับนัดกันไว้

“โกรธซีไฉน”

เสียดหงวนกระซิบคุณนิกร

“พูดเป็นบ้า.....มีอย่างไหนวะคนหัวล้านลื้อไม่โกรธโบราณท่านกล่าวไว้ว่า หัวล้านใจน้อย ถ้าไม่จำเป็นแล้วอย่าไปลื้อเลียนท่านหน่อยเลยวะ บาปกรรมเปล่า ๆ เดียวชาติหน้าเราหัวล้านอย่างท่าน”

เจ้าคุณสมบุญ ๔ ตวาดลั่น

“พอ-พอแล้วเจ้าหงวน ไม่ต้องอธิบาย อย่าให้อามีโมโหเลยพอกุณ”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้นทันที

“เจ้าพวกนี้ละก็เป็นอย่างนี้แหละคะเจ้าคุณคะ จะพูดคุยอะไรต้องเกี่ยวกับเรื่องหัวล้านเสมอ ล้าน, เลียน, เตียนโล่ง, มันแผล็บลูกมะอี, นกตะกรุม พูดอยู่ได้ทั้งวัน”

สามเจ้าคุณร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

“พอแล้ว”

๔ สหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน พลกล่าวถามเจ้าคุณสมบุญ ๔ อย่างเป็นทางการเป็นงาน

“เด็กนักเรียนที่โรงเรียนของคุณอาร้ายกาจมากเขี้ยวหรือครับ”

เจ้าคุณสมบุญ ๔ พักหน้ารับรอง

“ถูกแล้ว ทั้งร้ายและทั้งเลว อย่างที่เรียกว่าเหลือขอในฐานะที่อาเป็นอาจารย์ใหญ่ อาจำเป็นจะต้องรับผิดชอบนักเรียนเหล่านั้น อาได้จัดการลงโทษอย่างรุนแรงไปแล้วหลายต่อหลายคนแต่ก็ไม่มีใครหลบจำเกรงกลัว พยายามเขี้ยวครูด้วยประการต่าง ๆ จนกระทั่งครูและอาจารย์อดทนระอาใจลาออกไปหมด จำงครูใหม่มาสอนได้ไม่กี่วันก็ทนไม่ไหวต้องลาออกโดยเฉพาะพวกอาจารย์สาว ๆ ต้องระมัดระวังตัวอย่างเต็มที่ มันร้ายเสียยิ่งกว่าเด็กแก่นแก้วในหนังเรื่อง “เลือดทารุณ” เสียอีก นักเรียนแทบทุกคนพกอาวุธมาโรงเรียน บ้างก็พกปืน บ้างก็พกสนับมือ มีดสะปริง หลาวทองเหลือง อย่างเลวที่สุดก็หนังสะตึก ครูที่ทำการสอนต้องระมัดระวังตัวตลอดชั่วโมง แผลอแพล็บเดียวเป็นเจ็บตัว นอกจากนี้ครูจะต้องเยือกเย็นสุขุม นักเรียนทำชกทำต่อชกก็ต้องนิ่ง นักเรียนจะรุนแรงอย่างไรก็ต้องใช้น้ำเย็นเข้าต้อสู้ อากลุ่มใจเต็มทนแล้วหลานชายเอ๊ย เท่า

ที่อาามาหาเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ก็เพื่อหวังจะพบกับพวกเธอทั้งสี่คนด้วย อยากจะปรึกษาหารือในเรื่องนี้ เพื่อกิจการของโรงเรียนได้ดำรงอยู่ต่อไป ถ้าหากว่าอาควบคุมสถานการณ์ไว้ไม่ได้แล้ว อา ก็จะต้องเลิกล้มโรงเรียนในเร็ววันนี้”

ดร. ดิเรกยิ้มอย่างกว้างขวาง

“ออไร-ออไร ความจริงไม่ใช่ว่าจะเป็นแต่นักเรียนในเมืองไทยหรอกนะครับที่เกกมะเหรกเกเรเฮี้ยวครู ที่ประเทศอินเดียนะเป็นมานานแล้ว เมื่อครั้งผมไปเที่ยวประเทศอินเดีย นักเรียนไฮสกูลโรงเรียนหนึ่ง ได้ก่อการอาละวาดเฮี้ยวครูและอาจารย์เป็นการใหญ่ จับอาจารย์แขวนคอตามสี่แยกถนนต่าง ๆ อาจารย์ผู้ปกครองถูกจับโกนหัวครึ่งซีก อาจารย์ใหญ่ซึ่งไว้หนวดเคราอย่างสวยงามถูกจับโกนหนวดทิ้ง ตำรวจอินเดียต้องทำงานอย่างหนักที่สุด ถึงกับใช้แก๊สน้ำตาต่อสู้กับพวกนักเรียนโรงเรียนนั้น และปรากฏว่าการปะทะกันอย่างดุเดือดตำรวจถูกฆ่าตายถึง ๑,๒๐๐ คน”

เจ้าคุณสมบุญ ๙ นิ่งฟังอย่างสนใจ

“โอ-ถ้าอย่างนั้นนักเรียนที่อินเดียดุเดือดกว่านักเรียนของอา มาก นี้แน่ะ-หลานชายทั้งสี่คนพวกเธอก็ล้วนแต่หนุ่มสังคม เป็นคนกว้างขวาง อาอยากจะทำเรื่องให้เธอช่วยเหลืออาบ้าง”

เสียงทวนว่า “จะให้ช่วยยังไงครับคุณอา โปรดบอกเถอะครับ คุณอา ก็เท่ากับญาติผู้ใหญ่ของพวกเราคนหนึ่ง ถ้าช่วยได้เราก็จะช่วยทันที” พุดจบอาเสียก็ทำจมูกยู่ยี่ มองไปรอบ ๆ ห้องแล้วกล่าวเพิ่มพ้ำ “ว่า.....เหม็นอะไรตุ ๆ ไว้ย”

เจ้าคุณสมบุญ ๙ กลืนน้ำลายเอือก

“เหม็นก็ทนเอาหน่อยเถอะน่า อ้ายหลานชายอย่าพูดให้สะเทือนใจอาหน่อยเลย” แล้วเจ้าคุณสมบุญ ๙ ก็เปลี่ยนสายตามาที่ใบหน้าของพล “พวกเธอรู้จักครู ป.ป. หรือ ป.ม. บ้างไหม ที่เขากำลังว่างงาน แล้วก็อาหมายถึงครูผู้ชาย ไม่ใช่ครูผู้หญิง แต่ครูที่พูดถึงนี้ต้องเป็นนักเลงโตหรือนักมวย”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ครูที่เป็นนักมวยพอจะหาได้บ้างครับ แต่ครูที่เป็นนักเลงโตไม่มีแน่นอน เพราะนักเลงอันธพาลหรือนักเลงโตนั้น เป็นผู้ที่ไว้การศึกษา ถ้าเขาได้รับการศึกษาและได้เรียนวิชาครู เขาก็คงไม่เป็นนักเลง คุณอาต้องการให้ผมช่วยหาครูไปสอนเด็กนักเรียนของคุณอาใช่ไหมละครับ”

“ถูกแล้ว-หลานชาย ขณะนี้อาขาดครูไปสี่คน คือครูสอนวิชาภาษาอังกฤษคนหนึ่ง สอนภูมิ-ประวัติศาสตร์คนหนึ่ง สอนคณิตศาสตร์คนหนึ่ง และอีกคนหนึ่งสอนวิทยาศาสตร์ ขอให้พวกเธอทั้งสี่คนช่วยอาหน่อยเถิดพ่อคุณ อาวิ่งเต็นมาครั้งเดือนแล้ว ไปติดต่อกับครูคนไหนเขาก็สิ้นหน้าปฏิเสศ เพราะเขาได้ทราบกิตติศัพท์ว่านักเรียนที่โรงเรียน “เรียนลัดวิทยาลัย” เป็นเด็กเกกมะเหรกเกเรที่สุด อาจะอธิบายให้พวกเธอเข้าใจเสียก่อน โรงเรียนของอาแบ่งออกเป็นสองแผนก คือแผนกกวตวิชาและแผนกเรียนลัด นักเรียนที่จะเรียนกวตวิชานั้นเป็นเด็กตามโรงเรียนต่าง ๆ ที่การเรียนไม่ทันเพื่อนจึงกวตวิชาให้แข่งแกร่งขึ้น เด็กนักเรียนกวตวิชาส่วนมากเป็นเด็กดี แต่พวกนักเรียนเรียนลัดนี้แหละร้ายกาจมาก เพราะโดยมากไม่ใช่นักเรียน แต่

ต้องการประกาศนียบัตรประโยคมัธยมบริบูรณ์หรือมัธยมสาม นักเรียนกวดวิชาบางคนอายุ ๒๕ ปีก็มี บางคนเคยเป็นนักเลงอันธพาล และมีนิสัยสันดานเกกมะเหรกเกเร อาศัยอยากจะได้ครูสี่คนไปสอนพวกนักเรียนกวดวิชาที่กล่าวนี้ และควรจะได้ครูที่เป็นนักต่อสู้”

อาเสี้ยกิมหงวนพูดโพล่งขึ้นทันที

“ถ้าเช่นนั้นผม.....เกริ่น ฟอร์ด หรือเสี้ยหงวนขอเสนอตัวเป็นครูคนหนึ่ง ผมไม่ต้องการเงินเดือนจากคุณอาเลย ผมจะปราบเด็กแก่นแก้วเหล่านั้นให้ราบคาบ เอาให้เตียนโล่งหมดโรงเรียนเลย”

เจ้าคุณป๋อจันนี่ ๗ ทำคาเชียว

“เตียนโล่งอีกแล้วอ้ายเปรต”

เจ้าคุณสมบุญ ๗ ไม่โกรธ เพราะท่านกำลังคร่ำครวญในตัวกิมหงวน เจ้าคุณสมบุญ ๗ หันมาโบกมือให้เจ้าคุณป๋อจันนี่ ๗ สงบปากเสียงแล้วกล่าวกับกิมหงวนด้วยเสียงหนัก ๆ ว่า

“เธอมีความสามารถพอที่จะสอนเด็กและขับเคี่ยวกับเด็กของอาได้ละหรือ”

อาเสี้ยยึดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง

“ได้ครับ- สำหรับพื้นความรู้ของผมก็สำเร็จจากโรงเรียนอัสสัมชัญพอจะสอนเด็กขนาดชั้น ม.๖ ลงมาได้ ส่วนฝีมือลายมือของผมก็ขนาด เกล็น ฟอร์ด ในหนังเรื่อง “เลือดทารุณ” นั้นแหละครับ”

นิกรชูมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ แล้วกล่าวกับเจ้าคุณสมบุญ ๗ ว่า

“ผมขอเป็นครูอีกคนครับ อยู่บ้านว่าง ๆ ไม่ได้ทำอะไรก็อยากจะทำอะไรกับเด็กดูบ้าง ผมมีความชำนาญในวิชาคณิตศาสตร์ครับ แม้กระทั่งดิเรกเองยังยอมรับนับถือถือว่า ผมเป็นคนแรกที่สามารถคิดเลขหนึ่งบวกหนึ่งให้เป็นสามได้”

คุณหญิงวาดอดรนทนไม่ได้ก็พูดเสริมขึ้น

“ตัวแกโตกว่าหมาชนิดเดียว ขึ้นไปสอนก็ถูกพวกนักเรียนซ้อมตายเท่านั้น”

นิกรหันมาทางอาผู้หญิงของเขา

“ตัวเล็กตัวใหญ่ ไม่สำคัญหรอกครับคุณอา คนเราสำคัญที่ใจเท่านั้น เด็ก ๆ นะจะมีอายุน้อยกว่าผมจิตใจจะแข็งแกร่งกว่าผมเป็นไปไม่ได้ ให้มันรู้ไปที่ซีครับว่านักเรียนจะเก่งกว่าครู ถ้าหากว่าครูยอมศิโรราบนักเรียนแล้ว การศึกษาในโลกนี้ก็ต้องเลิกล้ม” แล้วนิกรก็กล่าวกับเจ้าคุณสมบุญ ๗ “คุณอาลองดูความสามารถของผมบ้าง ให้ผมสี่คนไปสอนเด็กที่โรงเรียนของคุณอาเถอะครับ เราไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใด ๆ จากคุณอาเลย และเราจะช่วยกันปราบเด็กนักเรียนเกเรเหล่านั้น”

เจ้าคุณสมบุญ ๗ มองดู ๔ สหายด้วยความสนใจยิ่ง

“เอ-เข้าที่ตีเหมือนกันแฮะ พลกับดิเรกจะว่าอย่างไร เธอสองคนพร้อมแล้วที่จะช่วยอาเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

พลนั่งคิดอยู่สักครู่

“ลองดูก็ได้ครับ ผมคิดว่าเด็ก ๆ เหล่านั้นถ้าเราจะเอาชนะเขาก็ต้องใช้จิตวิทยา ไม่ใช่จะไปเกรี้ยวกราดตอบ ผมอยากผจญกับเด็กพวกนั้นเหมือนกันครับคุณอา ผมพอจะสอนได้ เพราะวิชาความรู้ของผมที่เรียนมาก็ยังมีอยู่”

ดร. ดิเรกกล่าวขึ้นทันที

“ออไร...ผมอีกคนหนึ่งครับ คุณอาจะให้ผมสอนวิทยาศาสตร์ หรือภาษาอังกฤษก็ได้ ผมไม่อยากจะให้เยาวชนเหล่านั้นเห็นผิดเป็นชอบ ผมอยากจะทำให้นักเรียนของคุณอาได้รู้จักผิดชอบดีชั่ว มีความเคารพกตัญญูต่อครูบาอาจารย์ ถ้าเราสี่คนร่วมมือกันเอาชนะจิตใจของเด็กเหล่านั้นได้ ก็เท่ากับว่าเราช่วยเด็กแถวเหล่านั้นให้เป็นพลเมืองดีของชาติสืบไป ซึ่งนับว่าเป็นบุญกุศล พวกเราไม่ต้องการสิ่งตอบแทนหรือครับ เพราะเงินทองเรามีเหลือใช้แล้ว”

เจ้าคุณสมบูรณ ๔ ตีใจอย่างยั้ง ใบหน้าของท่านยิ้มระรื่น ท่านกล่าวกับคุณหญิงวาดอย่างยิ้มแย้ม

“ลูกหลานของคุณหญิง น่ารักเหลือเกินครับ”

“คะ-น่ารักมาก” คุณหญิงวาดพูดยานคาง “ตะละคนเหมือนกับทะโมนไพรไม่มีผิดละคะ”

เจ้าคุณสมบูรณ ๔ หัวเราะชอบใจ เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าคุณปัจฉิม ๔

“เจ้าคุณช่วยเป็นครูอีกคนหนึ่งได้ไหมครับ ผมจะให้เจ้าคุณทำหน้าที่เหมือนกับอนุศาสนาจารย์ คืออบรมสั่งสอนเด็กในด้านศีลธรรมและจรรยาเพียงวันละ ๑๕ นาทีก็พอแล้ว ก่อนที่ครูจะเข้าห้องสอน”

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ ยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“ได้ซี เจ้าคุณ เด็กที่อยู่ในวัยเรียนนะเปรียบเหมือนไม้อ่อน พอจะตัดให้ตรงได้ เราต้องแผ่เมตตาให้เขา ต้องใจเย็นและหนักแน่น ค่อย ๆ อบรมสั่งสอนให้เขารู้จักผิดชอบชั่วดี ผมยินดีรับหน้าที่นี้ด้วยความเต็มใจ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๔ พูดเสริมขึ้น

“สำหรับผม ขอให้ผมเกี่ยวข้องในเรื่องนี้เลยครับ ผมไม่มีความรู้ความสามารถพอที่จะเป็นครูได้เท่าที่เจ้าคุณเล่าให้ฟังผมก็พอจะวาดภาพมองเห็นแล้ว ถ้าผมไปเป็นครู พอเดินเข้าห้องพวกเด็ก ๆ ก็พากันร้องว่า พระอาทิตย์ขึ้นสองดวงบ้าง นกตะกรุมบ้าง ลูกมะอีกบ้าง เป็นที่สนุกสนานครั้นครบกันไปแล้ว อ้ายผมก็เป็นคนเลือดร้อน อดใจไม่ไหวก็จะชักปืนออกมายิงเด็กตายเปล่า ๆ ผมอยู่นอกคุกทุกวันนี้ก็สุขสบายดีแล้ว อย่าพยายามให้ผมย้ายสำมะโนครัวเข้าไปอยู่ในคุกเลย”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับแขก แล้วคุณหญิงวาดก็กล่าวขึ้นว่า

“ต้องการครูผู้หญิงบ้างไหมละคะ ถ้าต้องการดิฉันขอสมัคร”

เจ้าคุณสมบูรณ ๔ ทำหน้าชอบกล

“แะ ๆ อย่าเลยครับคุณหญิง ขึ้นคุณหญิงไปสอนก็อาจจะถูกพวกนักเรียนจูดไปก็ได้”

คุณหญิงวาดนัยน์ตาเหลือก

“ครูแก่ ๆ อย่างดิฉันก็จะถูกจูดเหมือนกันหรือคะ”

เจ้าคุณสมบุญ ๗ อมยิ้ม

“คุณหญิงยังไม่แก่สักนิด ยังสาวและสวยพริ้งออกอย่างนี้ ตอนที่รถผมแล่นเข้ามาในบ้านผมเห็นคุณหญิงยืนอยู่หน้าตึก ผมนึกว่าสุชีลาเสียอีก”

คุณหญิงวาดอายุม้วนตัวน แต่ ๔ สหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้นเจ้าคุณสมบุญ ๗ ก็สนทนากับคณะพรรค ๔ สหายอย่างเป็นทางการ พล, นิกร, กิมหงวน, และดร. ดิเรก ต่างสัญญากับเจ้าคุณสมบุญ ๗ ว่าพวกรุ่นนี้เย็นจะเริ่มไปทำการสอนให้

เสียงแตรรถยนต์คันหนึ่ง ดังกังวานขึ้นที่ประตูใหญ่นอกถนน หลังจากนั้น “แพ็คการ์ด” เก่งคันทามซึ่งขับโดยเจ้าแห้วก็พาสี่นางเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” อย่างสง่าผ่าเผย ๔ สหายกับท่านผู้ใหญ่ ต่างมองผ่านหน้าต่างห้องรับแขกออกไป ท่านเจ้าคุณสมบุญ ๗ กล่าวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ และ ๔ สหายว่า

“นั่นพวกแม่หลาน ๆ ของผมใช่ไหมครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ อมยิ้มแล้วพยักหน้า

“ครับ-ถูกแล้ว คงจะไปดูหนังรอบบ่ายกลับมาเป็นแน่”

คุณหญิงวาดรีบลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องรับแขกในเวลาเดียวกัน เจ้าแห้วก็ขับรถมาหยุดหน้าตึกใหญ่

สี่นางพากันนวดขนาดลงจากรถ ต่างคนต่างสวมเสื้อกระโปรงชุดสีฟ้าเย็นตาเหมือน ๆ กันและแบบเดียวกัน ตัดเย็บร้านเดียวกัน กระเป๋าเงินที่ถือก็แบบเดียวกัน แม้กระทั่งรองเท้าสีน้ำตาลก็เหมือนกันทั้งสี่คน

“ไปไหนกันมาจ๊ะ” คุณหญิงวาดถามยิ้ม ๆ

นั้นทาทอบแทนพรรคพวกของหล่อน

“ไปเที่ยวเขาดินค่ะคุณอา”

“อู๊ยตาย” คุณหญิงวาดอุทาน “โตเป็นควายแล้วยังไปเที่ยวเขาดินอีกหรือ”

ประไพพูดเสริมขึ้น

“ไปอยากไปดูหมีคะคุณอาคะ ที่แรกตั้งใจจะไปหาซื้อผ้าที่พายุร์ด แล้วไฟเกิดนี่ก็อยากดูหมีขึ้นมา ก็เลยชวนพวกเราไปเที่ยวเขาดินคะ”

คุณหญิงวาดยิ้มให้หลานสะใภ้ของท่าน แล้วกล่าวกับสี่นาง

“เข้าไปในห้องรับแขกเถอะ เจ้าคุณสมบุญ ๗ ท่านมาเยี่ยม ไปไหว้ท่านเสียหน่อยซี”

นวลล่อทำหน้าที่ขึ้น ๆ แล้วกระซิบถามคุณหญิง

“เจ้าคุณสมบุญ ๗ เจ้าของโรงเรียนกวดวิชาศิระของท่านลั่นไหมคะ”

คุณหญิงวาดหัวเราะเบา ๆ

“ถูกแล้วแม่นวล ท่านมาขอรับรองให้พ่อทะเลมนทั้งสี่ช่วยกันเป็นครูสอนหนังสือเด็กที่โรงเรียนท่าน”

ครั้นแล้วคุณหญิงวาดก็พาทั้งสี่นางเข้าไปในห้องรับแขก นั้นทาท, นวลล่อ, ประภาและประไพต่างกระพุ่มมือไหว้เจ้าคุณสมบุญ ๗ อย่างนอบน้อม ท่านเจ้าคุณรับไหว้และกล่าวทักทายโดยทั่วหน้า

“สวัสดิ์ แม่หลานสาว อาไม่ได้พบพวกเธอมานานแล้ว อีอ-สบายดีกันหรือ”

ประไพตอบแทนเพื่อน ๆ ของหล่อน

“ขอบคุณค่ะ คุณอาคะ พวกเราสบายกันดีค่ะ ตามธรรมดาคนมีเงินก็ไม่มีเรื่องอะไรจะให้ทุกข์ร้อนนี่คะ”

“เออ-จริง แม่มหาจำเริญพูดถูก”

สี่นางและคุณหญิงต่างนั่งห้อมล้อมแขกผู้มีเกียรติของบ้าน “พัชรวารณ” อาเสี้ยกิมหงวนอวดเมียเขาทันที

“นวลจำ-ต่อไปนี่เสียจะได้เป็นครูแล้ว พวกเราทั้งสี่คนตกลงใจจะไปเป็นครูที่โรงเรียนกวดวิชาของคุณอาท่าน”

ประไพมองดูผู้รักของหล่อนอย่างปลงอนิจจัง

“หน้าอย่างกรนะหรือคะจะไปเป็นครู บอกไพهن้อยซีคะว่าเราจะไปสอนวิชาอะไร”

นิกรยักคิ้วแผลบ

“รับรองว่าสอนได้ทุกวิชา คณิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์, ภูมิ-ประวัติศาสตร์ ตลอดจนภาษาไทยสอนได้ทั้งนั้น แต่เด็กจะได้รับความรู้หรือไม่เป็นอีกปัญหาหนึ่ง”

ประไพหันมาถามเจ้าคุณสมบุรณ์ ฯ ทันที

“คุณอาขา-ให้หนูไปเป็นครูบ้างซีคะ พวกหนูอยู่ว่าง ๆ ทั้งสี่คน”

เจ้าคุณสมบุรณ์ ฯ ลืมตาโพล่ง

“ไม่ได้หรอกแม่คุณ นักเรียนของอาฉันไม่ใช่เล่น สวย ๆ อย่างพวกเธอเห็นจะถูกนักเรียนแก่นแก้วปลุกปล้ำลวนลามเป็นแน่”

“ดีซีคะ” ประไพพูดยิ้ม ๆ

คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรดั่งลั่น

“มีอย่างหรือพูดออกมาได้ว่าดี ปล່อยให้พ่อพวกเทวดาทั้งสี่คนนี่เขาไปสอนกันเถอะ พวกเราอย่าไปสอนกับเขาเลย เจ้าคุณท่านบอกว่านักเรียนของท่านแก่นแก้วเกกมะเหรกเกรียงเกินกว่านักเรียนในหนังสือ “เลือดทารุณ” อีก”

ประไพทำปากจู๋

“อู-ยังงั้นไม่รับประทานละคะ”

เสียงหัวเราะดั่งขึ้นพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้นคณะพรรค ๔ สหายก็สนทนากับเจ้าคุณสมบุรณ์ ฯ อย่างสนิทสนม และการกระทำตัวเหมือนกับว่าเป็นลูกหลานของท่าน เจ้าคุณสมบุรณ์ ฯ รู้สึกปลื้มใจมากที่ท่านผู้ใหญ่และคณะพรรค ๔ สหายได้ต้อนรับท่านเป็นอย่างดีเช่นนี้ ท่านสนทนาไต่ถามทุกข์สุขตลอดจนกิจการค้าขายของคณะพรรค ๔ สหายอยู่ในราวชั่วโมงเศษท่านก็ลากลับ และก่อนที่จะเดินไปขึ้นรถเก๋งคันใหญ่ของท่าน เจ้าคุณสมบุรณ์ ฯ ได้กล่าวกับคณะพรรค ๔ สหายว่า

“อย่าลืมนะหลานชาย พงุ่นนี่เย็นเธอต้องไปถึงโรงเรียนก่อน ๑๖.๐๐ น. รวมทั้งเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ด้วย อาหวังอย่างยิ่งว่าพวกเธอคงจะสามารถปราบเด็กเกเรเหล่านั้นได้ในไม่ช้า เพื่อช่วยให้เขาเป็นพลเมืองที่ดีต่อไป”

เราจะได้นำท่านผู้อ่านไปที่โรงเรียน “เรียนลัดวิทยาลัย” ในวันรุ่งขึ้นตอนเย็น

โรงเรียนที่กล่าวนี้เป็นตึกแถวสองชั้นกว้างใหญ่มีอาณาเขตกว้างขวางมาก แต่ก่อนนี้เป็นโรงแรม แต่แล้วก็กลายเป็นโรงเรียน เพราะกิจการโรงแรมของท่านเจ้าคุณสมบุญ ๕ ไม่เจริญรุ่งเรือง ท่านจึงเลิกโรงแรมของท่านและจัดตั้งโรงเรียนขึ้น โรงเรียนนี้รับเฉพาะนักเรียนชายเท่านั้น แบ่งออกเป็นสองแผนก คือ แผนกกวทวิชาและแผนกเรียนลัด แผนกกวทวิชาอยู่ชั้นบนมีชั้น ม.๓ ถึงเตรียมอุดมปีที่สอง ส่วนแผนกเรียนลัดอยู่ชั้นล่าง เรียนหลักสูตร ม.๓ ถึง ม.๖ เมื่อถึงคราวสอบไล่ประจำปีโรงเรียนก็จะส่งนักเรียนไปสมัครสอบที่กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อรับประกาศนียบัตรชั้นประโยคมัธยมบริบูรณ์ แผนกเรียนลัดแบ่งออกเป็นสองห้อง มีนักเรียนห้องละ ๔๐ คน นักเรียนส่วนมากเป็นผู้ใหญ่แล้ว บางคนก็มีงานอาชีพทำแล้ว ที่มาเรียนก็เพื่อต้องการเลื่อนวิทยฐานะของตนเอง แต่แล้วคนเหล่านี้ก็กลายเป็นนักเรียนเกะกะเหวี่ยงไม่เอาใจใส่ในการเรียน ตั้งหน้าตั้งตาแต่จะเฮี้ยวครู เลยถือเอาภาพยนตร์เรื่อง “เลือดทารุณ” เป็นแบบอย่าง ซึ่งเป็นแบบอย่างที่เลวแสนเลว

ข่าวแพร่สะพัดไปทั่วโรงเรียนแล้ว พวกนักเรียนใจทย์ขานกันแข็งแค้นว่า วันนี้จะมีครูใหม่มาถึง ๕ คน พวกนักเรียนลัดห้อง ก. ต่างร้องรำทำเพลงดีอกดีใจไปตามกัน ที่จะได้ลองดีกับครูใหม่ นักเรียนเข้าใจกันว่าเจ้าคุณสมบุญ ๕ อาจารย์ใหญ่คงจะพยายามเลือกเฟ้นครูที่มีฝีมือมาปราบปรามพวกเขา ดังนั้นนักเรียนจึงเตรียมพร้อมที่จะเล่นงานครูใหม่ให้สมรัก

ก่อนเวลา ๑๖.๐๐ น. เล็กน้อย.

๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ก็นั่งรถ “บุคิก” เก่งแล่นเข้ามาในโรงเรียน โดยมีเจ้าแห้วเป็นคนขับตามเวลาที่กล่าวนี้นักเรียนยังไม่เข้าเรียน นั่งหรือยืนจับกลุ่มอยู่ตามที่ต่าง ๆ เมื่อนักเรียนแลเห็นคณะพรรค ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ต่างส่งเสียงร้องไชโยให้ร้องและบ้างก็เป่าปากตบมือกระทืบเท้าตามอัยาศัย

เจ้าแห้วบังคับรถให้หยุดนิ่งหน้าตึกใหญ่ พวกนักเรียนหลายสิบคนวิ่งเข้ามาห้องล้อมรถคันนี้ เมื่อ ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ลงมาจากรถคันนี้ก็ถูกนักเรียนโค้งกระเช้าทันที

เจ้าหนุ่มหน้าเหลี่ยมคนหนึ่งกล่าวกับเพื่อนของเขาด้วยเสียงค่อนข้างดัง

“เฮ้ย-ทั้งห้าคนนี้คงเป็นครูใหม่ของพวกเราเป็นแน่”

นักเรียนโค้ง ผิวคำคำล้ำ รูปร่างสูงใหญ่หัวเราะหึ ๆ ในลำคอแล้วกล่าวว่า

“กันก็ว่าอย่างนั้นแหละ แกดูครูคนนั้นซิวะ สูงเหมือนเปรตวัดสุทัศน์ ใส่แว่นตาขอบกระ ทำทางกวน ๆ ขอบกล หน้าตาดคล้าย ๆ ลูกชายคนโตของอ้าว๊ะ”

อาเสี่ยทำคอย่น หันไปมองดูนักเรียนผิวหมึกผู้นั้น

“เฮ้ย-อ้ายดำ มันจะมากไปไว้อ้ายน้องชาย กันสงสัยว่าแหหลุดออกมาจากจอหนังเป็นแน่”

เจ้าดำแสร้งยิ้ม

“อาจจะเป็นได้นาย”

อาเสี้ยพลอบใจตนเองให้เยือกเย็น เขาเดินรีเข้ามาหานักเรียนโค้งผิวดำผู้นั้น แล้วกล่าวถามเสียง
หนัก ๆ

“ลื้อชื่ออะไรน้องชาย”

“ชื่อนิล แล้วครูละชื่ออะไร”

“กันชื่อกิมหงวน”

“อ้อ-ครูถ้าจะเป็นจีน”

“เปล่า-กันเป็นคนไทย แต่เตี้ยของกันเป็นจีน”

“หรือครับ ขอประทานโทษ....เตี้ยครูชื่ออะไรครับ”

อาเสี้ยแยกเขี้ยว แล้วเดินกลับไปหาพรรคพวกของเขา นิกกร้องตะโกนบอกนายนิลนักเรียนโค้ง

“เตี้ยครูคนนี่ชื่อกิมเบ๊ จำไว้ให้ตึนนะ แล้วอย่าไปล้อเขาละ ล้อครูบาอาจารย์บาปกรรม”

เสียงนักเรียนหัวเราะกันอย่างครื้นเครง นักเรียนหลายคนเริ่มพอใจนิกกร แต่ไม่มีใครชอบหน้าเจ้า
คุณปัจฉนีก ๆ กับพลและเสี้ยหงวนกับ ดร. ดิเรก เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ ว่า

“อ้ายเด็กพวกนี้ทำทางมันเอาเรื่องไว้อ”

พลกระซิบพูดกับท่านเช่นเดียวกัน

“ครับ-ตะละคนทำทางไม่ใช่เล่น แต่ผมจะต้องพยายามเอาชนะจิตใจเด็กพวกนี้ให้ได้”

เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ กล่าวกับ ๔ สหายว่า

“ขึ้นไปพบเจ้าคุณสมบุญ ๗ กันเถอะพวกเรา”

ดร. ดิเรก ยกมือจับแขนพ่อตาของเขา แล้วพูดเสียงสั้นเครือเล็กน้อย

“คุณพ่อ.....ผมขอถอนตัวจากการเป็นครูได้ไหมครับ นักเรียนเหล่านี้โดยมากตัวโตกว่าผมทั้งนั้น ผม
ไม่ยอมให้ผมต้องตายด้วยน้ำมือของเด็กนักเรียนเหล่านี้เลย”

เสี้ยหงวนหันมามองคุณนายแพทย์หนุ่มอย่างเดือดดาล แล้วส่งเสียงดังเอ็ดตะโรลั่น

“เราเป็นครูกลัวเด็กนักเรียนมืออย่างที่ไหนละ เราจะต้องพยายามอบรมเด็กเหล่านี้ให้เป็นคนดี”

เสียงนักเรียนคนหนึ่งพูดขึ้นดัง ๆ

“คนดี...เป็นทำไมครับครูกิมเบ๊”

แล้วพวกนักเรียนก็ฮากันครื้น เจ้าหนุ่มหน้าเสี้ยมซึ่งมีท่าทางแก่นแก้วที่สุดเดินย่องเข้ามาข้างหลัง
เสี้ยหงวนแล้วยกมือขวาตีกันกิมหงวนดังเพี้ยะ

“นี่แน่ะ-ขอตีครูชะหน่อยเถอะ สำคัญนัก”

เสี้ยหงวนหันขวับมาทางเจ้าหมอนั้น

“แกเป็นใคร”

เจ้าหนุ่มหน้าเสี้ยมลักษณะท่าทางเป็นอันธพาลยิ้มแฉะ แล้วโต้ตอบกับเสี้ยมหงวนอย่างทระนง

“ผมหรือครับ ผมชื่อแก้วครับ แต่จะเป็นแก้วเจียรนัยหรือแก้วน้ำมาเน็ดผมไม่ทราบ ผมรู้แต่เพียงว่าผมชื่อแก้วเฉย ๆ”

อาเสี้ยมเคঁนหัวเราะ

“อย่าแก่นให้มากนักรายแก้ว”

เจ้าแก้วบัวหน้าลายปริ๊ด แล้วหรีตามองดูหน้าครูกิมหงวน

“ถ้าผมไม่แน่ ผมก็ไม่ใช่แก่นแก้วนะซีครู เพื่อน ๆ ทุกคนยอมรับนับถือผมว่าเป็นแก่นแก้ว ผมก็ต้องทำตัวให้สมกับที่ผมแก่นแก้วจริง ๆ หรือครูจะเอาเรื่อง...ครูต้องการให้เมียครูเป็นหม้ายหรือเปล่าครับ”

“อือ” เสี้ยมหงวนคราง “อย่าดูให้มันมากนักเลยวะอ้ายน้องชาย ถ้าคุณักฉันจะส่งเธอไปเฝ้าสวน”

เจ้าแก้วขมวดคิ้ว่น ดึงมือที่อยู่ในกระเป๋าข้างขวาออกมา ในมือเขามีมีดพกสะประิงขนาดใหญ่ เขายับสะประิงปล่อยมีดพกออก เงื้องขึ้นทำท่าเหมือนกับจะแทงเสี้ยมหงวน

“อย่างนี้เหมือนในหนังไหมครับครู”

อาเสี้ยมยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ถ้าหากแกสวมหมวกแก๊ป แกจะเหมือนเจ้าก๊วยในหนังไม่มีผิด”

“หรือครับ-ยั้งั้นพวุงนี้ผมจะซื้อหมวกแก๊ปมาใส่สักใบ”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ พาคณะพรรค ๔ สหายและเจ้าแห้วเดินขึ้นไปบนตึก เจ้านิรันนักเรียนโค้งผิวคำร้องตะโกนขึ้นทันที

“เหม็นเขียวหัวล้านไว้ย”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ โกรธจนตัวสั่น ท่านหันมาร้องตะโกนตอบ

“ถึงล้านก็ล้านพระยาไว้ย”

ใครคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้นว่า

“พระยาก็พระยาหัวล้านไว้ย พวกเราไว้ย.....หนึ่ง-สอง-สาม นกตะกรุมพร้อม ๆ กัน.....เอาเลย...หนึ่ง-สอง-สาม”

นักเรียนโค้งไม่ต่ำกว่า ๓๐ ต่างร้องคำว่า นกตะกรุมขึ้นพร้อม ๆ กัน และส่งเสียงเฮลั่นโรงเรียน ไม่ต้องสงสัยว่าท่านเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ จะเดือดดาลสักเพียงไร

พอได้เวลา ๑๖.๐๐ น. เสียงระฆังก็ดังกังวานขึ้นเป็นสัญญาณให้นักเรียนเข้าห้องเรียน พวกนักเรียนกวอดวิชาไม่ได้ส่งเสียงเจี๊วเจี๊วเท่าใดนัก แต่พวกนักเรียนเรียนลัดยังคงเอะอะเฮฮาอยู่เช่นเดิม บ้างก็นั่งตีหม่เหล้ากันอยู่ตามใต้ต้นไม้ จนกระทั่งเจ้าคุณสมบุรณ์ ๆ อาจารย์ใหญ่ลงมาไล่ตะเพิดให้เข้าห้องเรียน พวกนักเรียนจึงยอมเข้าห้อง

นักเรียนลัดห้อง ก. ทั้งห้องล้วนแต่เป็นเด็กเกกมะเหรกเกเรทั้งสิ้น ส่วนห้อง ข. อาจารย์ใหญ่ได้คัดเลือกนักเรียนที่มีความประพฤติดีให้เรียนห้องนั้น เมื่อพวกนักเรียนลัดห้อง ก. เข้ามานั่งโต๊ะกันพร้อมหน้า เจ้าคุณสมบุญ ๔ อาจารย์ใหญ่ ก็พาเจ้าคุณปัจฉิม ๕ เดินเข้ามาในห้อง

นายนิลหัวหน้าชั้นบอกนักเรียนกระทำความเคารพท่านอาจารย์ใหญ่ นักเรียนทั้ง ๔๐ คนค่อย ๆ ลูกขึ้นยืนอย่างเสียไม่ได้ บางคนก็ยังคงเขี้ยวขมอยู่ เจ้าคุณสมบุญ ๔ บอกให้นักเรียนนั่ง แล้วท่านก็กล่าวขึ้นว่า

“นักเรียนทั้งหลาย.....”

“จ๋า” เสียงของใครคนหนึ่งขึ้นทางหลังห้อง ทำให้มีพวกนักเรียนฮาครืนขึ้นพร้อม ๆ กัน

คราวนี้เจ้าคุณสมบุญ ๔ โกรธจนตัวสั่น

“ฉันเห็นจะใจดีกับพวกเธอต่อไปอีกไม่ได้ตั้งแต่ปีไป ถ้าใครกระทำความเหลวแหลก ดื้อด้าน เขี้ยวครุ ไม่แสดงความเคารพครูหรือฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน ฉันจะไล่ออกทันที นายนิลกับนายแก้วขอให้สังวรตัวให้มาก ความจริงเธอทั้งสองเป็นผู้ใหญ่แล้ว มีลูกมีเมียแล้วควรจะรู้ว่าอะไรควรประพฤติและควรเว้น อ้า.....ทุกคนฟังฉันพูด นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป พระยาปัจฉิมพินาศ สุภาพบุรุษผู้สูงอายุผู้นี้จะได้ทำหน้าที่อบรมสั่งสอนพวกเธอวันละสิบนาที่ทุกวันไป เพื่อให้พวกเธอได้กลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดีนั่นเอง ถ้าหากว่าใครมีความประพฤติเรียบร้อย ฉันจะส่งไปเรียนห้อง ข. แต่ถ้าใครยังมีสันดานอันธพาลไม่เคารพยำเกรงครูบาอาจารย์แล้วก็ต้องเรียนอยู่ห้อง ก. เรื่อยไป และมีหวังที่จะถูกไล่ออกจากโรงเรียนนี้”

ภายในห้องเรียนเงียบกริบ นักเรียนทั้ง ๔๐ คนต่างมีความเกรงกลัวอาจารย์ใหญ่แต่ผู้เดียว เจ้าคุณสมบุญ ๔ กวาดสายตามองดูนักเรียนรอบ ๆ ห้อง แล้วท่านก็หันมาพูดกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ เบา ๆ

“เชิญครับ เจ้าคุณ เชิญอบรมสั่งสอนนักเรียนได้ ประเดี๋ยวผมจะให้นิกรมาทดลองสอนวิชาภูมิประวัติศาสตร์” พูดจบเจ้าคุณสมบุญ ๕ ก็เดินออกไปจากห้องเรียน แต่ไปยืนดูที่หน้าต่าง

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ แสดงสีหน้าบึ้งตึง เมื่อแลเห็นพวกนักเรียนพากันยกมืออุดจมูก แล้วทำหน้าเหยเกไปตามกัน เจ้าคุณปัจฉิม ๕ พยายามทำใจของท่านให้เยือกเย็น แล้วกล่าวกับพวกนักเรียนด้วยเสียงกังวาน

“เท่าที่ฉันรับอาสามาเป็นครูสอนพวกเธอนั้น ฉันไม่ต้องการรายได้ตอบแทนเลย แต่ฉันมีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะอบรมสั่งสอนให้พวกเธอเป็นคนดีมีศีลธรรม มีความกตัญญูทวดที่ต่อครูและอาจารย์ทั้งหลาย ฉะนั้นฉันใคร่จะขอรับรองพวกเธอให้ละทิ้งนิสัยชั่วเสีย”

ใครคนหนึ่งหาวขึ้นมาดัง ๆ รวากับหวูดรถไฟ

“เฮ้อ.....”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ สะดุ้งโหยง ยกมือชี้หน้าเจ้าหนุ่มผอมคนหนึ่ง

“เลวมาก-เธอเลวมาก”

“โธ่-ก็มีนหาวนี่ครับครู”

“ถูกแล้ว การหาวนอนห้ามกันไม่ได้ แต่ทำไมถึงแก้งแกปากอย่างนี้”

“เอ๊ะ” นักเรียนหนุ่มอุทานดัง ๆ แสดงสีหน้าไม่พอใจ “ก่อนที่ครูจะว่าผม ครูต้องรู้ประวัติของผมก่อน ซึ่ครับ พ่อของผมเป็นคนเลหลังของที่บริษัทเลหลังแห่งหนึ่ง แก่ร่องตะโกนโหวก ๆ ตลอดวัน ผมเป็นลูกของ พ่อก็เลยเสียงดังอย่างพ่อ ไม่มีเจตนาลบหลู่คุณหมื่นครูเลยครับ ให้ดิ้นตายซีเอา”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ อบรมเด็กนักเรียนต่อไป

“พวกเธอเป็นนักเรียน อย่าลืมนะว่าเด็กวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า ขอให้พวกเธอจงมีความประพฤติ เรียบร้อย ตั้งอกตั้งใจเล่าเรียนปฏิบัติตนที่ชอบที่ควร การเฮี้ยวครูหรือเกะกะระรานนั้นเป็นนิสัยของคนชั่วคน เลว”

นักเรียนคนหนึ่งจามขึ้นดัง ๆ

“ฮ้าด-ชะเอ้ย”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ทำคอย่น มองดูเจ้าหนุ่มร่างยักษ์ซึ่งนั่งอยู่หลังห้อง

“อย่าลองดีกับฉันนะจะบอกให้”

นักเรียนโคงผู้้นยืมน้อยยืมใหญ่

“จามก็ห้ามด้วยหรือครับ”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ โกรธจนปากสั่น

“จามนะไม่ห้าม แต่ไม่ควรจามดังอย่างนี้”

“ก็ผมเหม็นเขียวทนมไม่ไหวนี้ครับ”

“เหม็นเขียวอะไร” เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ตวาดเว็ด

“ก็นั่นนะซีครับ ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน ผมได้กลิ่นเหม็นเขียวตุ ๆ ตลอดเวลา ตั้งแต่ครูเข้าห้อง”

เจ้าคุณสมบุรณ์ ๆ ยืนอยู่ที่หน้าต่างานนอกห้อง ท่านร่องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“อีกครั้งเดียวฉันจะไล่เธอออกจากโรงเรียน เข้าใจไหมนายเบ้ม”

เจ้าแก้วหันไปมองดูเจ้าเบ้ม แล้วแก้งดูเพื่อนของเขา

“อย่าน่า_อ้ายเพื่อนเกลอ ตั้งใจเรียนเถอะไว้วัย รู้อยู่แล้วว่าครูหัวล้านก็ชอบพูดพาดพิงถึงกบาลครู ประเดี๋ยวจารย์ใหญ่ท่านไล่ออก แกจะขายหน้าเขาเปล่า ๆ”

ก่อนที่เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ จะพูดอะไรอีก นิกกรก็เดินกะเร่อกะว่าเข้ามาในห้อง เขายักคิ้วและยืมให้นักเรียนในห้อง ซึ่งพวกนักเรียนก็พากันยืมให้นิกกรด้วยความพอใจ เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ มองดูลูกเขยจอมทะเล้นของท่านอย่างเคื่อง ๆ

“เสือกเข้ามาทำไมล่ะ ยังไม่ถึงเวลาของแก”

นิกกรทำตาละห้อย

“ผมอยากสอนเต็มทนแล้วครับ คุณพ่อออกไปได้แล้ว ให้ผมสอนแทนดีกว่า”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๙ โกรธหัวพัดหัวเหวี่ยง เดินกะพืดกะเพียดออกไปจากห้อง และไปยืนข้างเจ้าคุณสมบุญ ๙ มองดูนิกรสอนนักเรียนกวตวิชา นายจอมทะเล้นยืนเด่นหน้าชั้น เพราะใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสของนิกร ทำให้พวกนักเรียนมีศรัทธาต่อนิกรบ้าง แต่ก็ไม่มากมายอะไรนัก

“ฮัลโหล_บอย” นิกรพูดยิ้ม ๆ “ก่อนอื่นฉันขอแนะนำตัวของฉันให้พวกเธอได้รู้จักไว้ ฉันคือนายนิกรการุณวงศ์ ฉันตกลงรับหน้าที่เฮี้ยวและแก่นแก้วอย่างพวกเธอนี้แหละ ฉะนั้นก่อนอื่น ฉันขอร้องให้พวกเธอ ตบมือให้ออนเนอร์ฉันสักนิด” พูดจบนิกรก็ก้มศีรษะเล็กน้อย

พวกนักเรียนตบมือกราว บางคนที่ศรัทธาแก่กล้าถึงกับเป่าปากกระที่บเท้า เพื่อให้นิกรเห็นว่าเขามีความเลื่อมใสในตัวนิกรแล้ว

นายจอมทะเล้นกล่าวกับนักเรียนต่อไป

“ฉันถือหลักเสรีประชาธิปไตย นักเรียนทุกคนก็คือเพื่อนของฉัน ใครจะด่าว่าฉันก็ตามใจ แต่ขออย่างเดียวอย่าให้ถึงแจกหมากแจกมิดแจกไม้ฉันก็แล้วกัน ฉันรู้ดีว่าพวกเธอเป็นผู้ใหญ่ทุก ๆ สิ่งที่คุณทำลงไปนั้น เป็นการกระทำที่ถูกต้องเหมาะสม แต่ครูที่แล้ว ๆ มาไม่มีใครเข้าถึงจิตใจเธอ จึงไม่สามารถจะปกครองพวกเธอได้ ฉันขอรับรองว่า ฉันจะปล่อยพวกเธอให้มีเสรีเต็มที่ ใครจะเรียนก็เรียน ใครไม่อยากจะร้องเย่ก็ร้องเพลงเล่นหรือจะเต้นแร้งเต้นกา ก็ตามอัธยาศัย ฉันจะไม่ดูด่าพวกเธอเลย ฉันพร้อมเสมอที่จะคล้อยตามใจพวกเธอทุกสิ่งทุกอย่างทุกประการ”

เสียงเฮฮาดังขึ้นลั่นห้อง นักเรียนทุกคนต่างพอใจครูนิกรอย่างที่สุด เจ้าคุณสมบุญ ๙ หันมามองดูเจ้าคุณปัจฉนิก ๙

“ฮือ-ลูกเขยเจ้าคุณคนนี่ไม่ใช่เล่นแฮะ ดูซีครับเจ้าคุณ เด็กนักเรียนแก่นแก้วทั้งห้องกำลังมองคุณกรอย่างชื่นชม”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๙ ยิ้มแห้ง ๆ

“ผมบอกเจ้าคุณเมื่อกี้นี่เองว่าเจ้ากรของผมมันเป็นคนประหลาดมาก มันมักจะทำอะไรสำเร็จในสิ่งที่ใคร ๆ ทำไม่สำเร็จเสมอ พูดง่าย ๆ ก็คือว่ามีที่เด็ดนั่นเอง”

เจ้าคุณสมบุญ ๙ เปลี่ยนสายตาไปที่นิกรแล้วพูดกับนิกรด้วยเสียงอันดัง

“อ้ายหลานชาย อารู้สึกว่าพวกเด็ก ๆ ในห้อง ก. นี้เขามีความเลื่อมใสในตัวเธอแล้ว เริ่มทำการสอนได้ อย่าเสียเวลาเลย”

นิกรยิ้มแก้มแทบแตก กล่าวถามท่านอาจารย์ใหญ่ทันที

“คุณอาจจะให้ผมสอนวิชาอะไรล่ะครับ”

เจ้าคุณสมบุญ ๙ นั่งคิดอยู่สักครู่

“วิชาอะไรก็ได้ สุดแล้วแต่เธอเถอะ อาอยากจะดูซิว่าเด็ก ๆ เขาจะตั้งใจเรียนไหม เพราะไม่เคยปรากฏว่ามีครูคนใดที่มีความสามารถทำให้เด็กในห้องนี้ตั้งใจเรียนเลย”

นิกรยกมือไหว้หลังเดินวนเวียนไปมาที่หน้าชั้นแล้วหยุดยืนหน้ากระดานดำ หยิบซีลด์ขึ้นมาขีดเขียนแผนที่ประเทศไทย ซึ่งมีประเทศจีนและประเทศใกล้เคียงปนอยู่ด้วย นายจอมทะเล้นหันมามิให้พวกนักเรียนทั้งชั้น

“นักเรียนที่รัก ก่อนที่ฉันจะสอนพวกเธอ ขอให้ฉันสารภาพด้วยความจริงใจเถอะนะว่าฉันมีความเคารพรักพวกเธอเท่ากับบิดาบังเกิดเกล้าของฉันทีเดียว ในช่วงนี้ฉันจะสอนภูมิ-ประวัติศาสตร์โดยสังเขปเพื่อทบทวนความทรงจำของพวกเธอ และในวันหลังก็จะได้สอนกันเป็นวิชาการทีเดียว อ้า-นักเรียนทั้งหลายเธอเข้าใจเรื่องโซลาซิสเต็มหรือพระอาทิตย์กับบริวารดีแล้วไม่ใช่หรือ”

นายแก้วชูมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ

“เข้าใจดีแล้วครับคุณครู ผมรักคุณครูเข้าใจแล้ว พับฝ่าซีครับ ครูอย่างนี้ผมนับถือตายเลย ครูที่แล้ว ๆ มา โดยมากมักจะทำตนเป็นพ่อพวกเรา ไม่เหมือนอย่างครูสักคนเดียว”

นิกรยิ้มแป้น

“เอาละ-ถ้ายังงั้นฉันจะถามเธอสักหน่อยว่า โลกเรานี้มีความเป็นมาอย่างไร อ้า-เธอชื่ออะไรนะ”

“ผมชื่อแก้วครับ นามสกุล กลอยใจ โลกเราแตกมาจากดวงอาทิตย์ครับคุณครู เป็นสะเก็ดเล็ก ๆ ที่หลุดมาจากดวงอาทิตย์นั่นเอง”

“ถูก” นิกรพูดเสียงยานคาง “เธอตอบได้เก่งมากนายแก้ว ถูกละ โลกเราเป็นสะเก็ดขึ้นหนึ่งที่หลุดมาจากดวงอาทิตย์ แล้วทีนี้ครูอยากจะทราบว่ โลกเรานี้หมุนรอบตัวเองจากซ้ายไปขวาหรือจากขวาไปซ้ายหรือว่าลอยอยู่เฉย ๆ ไม่หมุน”

นายแก้วขมวดคิ้วย่น หันไปถามเพื่อนคนหนึ่ง

“จะตอบว่าอย่างไรดีวะ อ้ายจอน”

“จะไปรู้เรอะ” นายจอนตวาดเว็ด “ถ้าข้ารู้ข้าก็เป็นครูนะซี จะมานั่งเรียนหาหอกอะไรละ”

เจ้าแก้วจอมแก่นแก้วหายแก่นแก้วแล้ว เพราะมีศรัทธาในตัวนิกรนั่นเอง เขาเนิ่งคิดอยู่สักครู่แล้วตอบนิกรอย่างภาคภูมิใจว่า

“คุณครูถามแบบซิมกลางอย่างนี้ ทำให้ผมต้องใช้ความคิดอย่างมากมาย โลกเราหมุนไม่ได้หมุนนี้ครับคุณครู มันแก่งนี้ครับ แก่งไปแก่งมาครบ ๒๔ ชั่วโมง เรียกว่าวันหนึ่ง”

นิกรพยักหน้าช้า ๆ

“เก่งมาก นายแก้ว ฉันนึกไม่ถึงว่าเธอจะมีสติปัญญาเฉียบแหลมอย่างนี้ เป็นความจริงดังที่เธอว่า โลกเราไม่ได้หมุน แต่โลกของเราแก่งไปแก่งมา แก่งทอกแทกเรื่อยไปจนครบ ๒๔ ชั่วโมง เรียกว่าวันหนึ่งเมื่อโลกแตกแยกมาจากดวงอาทิตย์เมื่อหลายพันล้านปีมาแล้ว โลกของเราตอนนั้นมีสภาพเป็นอย่างไร อ้า-นายดำป็นนั้นตอบฉันซิ”

นายนิลจอมเฮี้ยวลุกขึ้นยืนอย่างสง่าผ่าเผย

“อ้า-ผมเสียใจเหลือเกินครับคุณครู ตอนนั้นผมเกิดไม่ทันครับ”

นิกรทำคอย่น

“ถูกแล้ว-ฉันเองก็เกิดไม่ทันเหมือนกัน เท่าที่เธอเรียนมานะครูเขาสอนว่าอย่างไรละ”

เจ้านิลหัวเราะเห็นพื้นขาว

“ผมลืมเสียแล้วครับ”

นิกรยกมือชี้หน้าเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งนั่งอยู่แถวหน้าเพื่อน

“เธอตอบฉันซิน้องชาย เมื่อโลกเราหลุดมาจากดวงอาทิตย์ในตอนแรก โลกของเรามีสภาพอย่างไร”

เด็กหนุ่มผู้นั้นลุกขึ้นยืนตอบทันที

“โลกเราก็ร้อนเหมือนกับถ่านไฟแดง ๆ ก้อนหนึ่งนะซีครับ”

นิกรดีดมือแป๊ะ

“ถูกทีเดียว ตอนนั้นโลกเราหมุนเร็วมาก หมุนรอบตัวเองวันหนึ่งในราวสิบชั่วโมงเท่านั้น เมื่อโลกเป็นถ่านไฟแดง ๆ พื้นของโลกจึงขรุขระไม่เท่ากัน บางแห่งสูงขึ้นไปจากพื้นดินเป็นภูเขา บางแห่งก็แหงนงั่วหรือลึกลงไปได้พื้นพิภพ ต่อจากนั้นมา โลกเราก็ค่อย ๆ เย็นเข้า จนกระทั่งเข้าสู่ยุคสมัยหินเมื่อหลายล้านปีมาแล้ว ซึ่งตอนนั้นคุณเองก็เป็นเด็กมากเกินไป จดจำอะไรไม่ใคร่ได้ ทีนี้ครูจะถามพวกเธอว่า สิ่งต่าง ๆ ในโลกเรานี้มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ลองตอบฉันซินายแก้ว ฉันอยากรู้ว่าภูเขานะคืออะไร”

นายแก้วทำตาปริบ ๆ

“ภูเขาหรือครับ.....ภูเขาก็คือแผ่นดินที่ยื่นขึ้นไปในอากาศ”

นิกรทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย

“อ้อ - ก็ถูกเหมือนกัน แล้วหovel่ะคืออะไร”

นายแก้วตอบอย่างองอาจ

“หovel่ะคืออากาศที่ยื่นไปในดินนี่ซีครับ คุณครู”

นิกรแยกเขี้ยว

“ถูก.....เป็นอันว่าเธอตอบถูก แล้วอ่าวล่ะคืออะไรเป็นต้นว่าอ่าวไทยเรานี้ล่ะ”

นายแก้วตอบโดยไม่ต้องคิด

“อ่าวก็คือน้ำที่ยื่นเข้ามาในแผ่นดินนี่ซีครับ”

“บ๊ะ” ครูอุทานดัง ๆ “ถ้ายังงั้นแหลมล่ะคืออะไร”

“แหลมก็คือแผ่นดินที่ยื่นออกไปในน้ำ ไซ้ไหมครับคุณครู”

นิกรสั่นศีรษะช้า ๆ เดินวนเวียนไปมารอบ ๆ ห้องแล้วเขาก็กล่าวถามขึ้นเปรย ๆ

“นักเรียน ใครจะตอบครูได้บ้างว่าดาวนพเคราะห์นั้นมีอยู่ที่ดวง คืออะไรบ้าง”

เจ้าหนุ่มร่างยักษ์ที่นั่งอยู่หลังชั้นซุ้มมือขวาชั้นสุดแขน พอนิกรพยักหน้าเขาก็ลุกขึ้นยืนตอบ

“มีอยู่หลายดวงด้วยกันครับ ดวงแรกชื่อดาวลูกข่อย ดวงที่สองชื่อดาวลูกเข้.....”

นิกรหัวเราะแล้วโบกมือห้าม

“พอแล้ว ถ้าปากนักก็อย่าตอบเลย ถ้า-ใครรู้บ้างยกมือขึ้นซิ”

เงียบกริบ ไม่มีใครยกมือแม้แต่คนเดียว เจ้าแก้วจอมแก่นกล่าวกับนิกรอย่างยิ้มแย้ม

“พวกผมไม่มีใครรู้หรือคุณครู คุณครูช่วยอธิบายเรื่องดาวนพเคราะห์ให้หน่อยสิครับว่า มีกี่ดวง”

“อ้าว” นิกรเอ็ดตะโร “ถ้าฉันรู้ฉันจะมาถามพวกเธอเอาตะหวัทตะบวยอะไรกันล่ะ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน สาบานให้ก็ได้ ให้ดินตายซีเข้า”

พวกนักเรียนทั้งชั้นหัวเราะครืน เจ้าคุณสมบูรณ ๗ กับเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ซึ่งยืนสังเกตการอยู่ที่หน้าต่างห้องได้หันมามองดูกันและยิ้มให้กัน

“เป็นไงบ้างครับ เจ้ากรของผมพอจะเป็นครูได้ไหม ?”

เจ้าคุณสมบูรณ ๗ พยักหน้า

“วิเศษแท้ เจ้าคุณ นิกรมีจิตวิทยาดีมาก ทำให้เด็กเกรงในท้องนี้เริ่มสนใจกับการเรียนบ้างแล้ว ตามปกติไม่เคยมีครูคนใดยื่นพูดหน้าชั้นได้นานเช่นนี้เลย ถ้าไม่ถูกยิงด้วยหนังสือตึกก็ถูกฮาปา ถูกนักเรียนกระเข้าถึงกับร้องไห้เดินหนีออกไปจากห้อง ไปคุยกันที่ห้องพักครูเถอะครับเจ้าคุณ ปล่อยให้นิกรสอนไปตามเรื่อง”

สองเจ้าคุณพากันเดินไปจากที่นั่น นิกรมองดูเด็กนักเรียนทั้งชั้นด้วยสายตาที่แสดงเป็นมิตร

“อ้ายน้องชาย อีตาอาจารย์ใหญ่หัวล้านไปแล้ว เอละ.....ครูให้โอกาสพวกเธอเต็มที่ ใครอยากเสี่ยวฉัน หรือจะหัวทกกันชีวิตกันอย่างไรก็เชิญ ฉันอนุญาตหรือใครอยากจะเตะตูดฉันสักป้าบ เขกบาลฉันสักปึกยังได้ ถ้าจะด่าก็ด่าแต่ตัวฉัน อย่าลามปามถึงกับตำรรรยาของบิดาฉันก็แล้วกัน”

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจดงขึ้นลั่นห้อง นักเรียนแก่นแก้วทั้งชั้นพากันสวดศึกษย่องนิกร

“ให้ดินตายซีวะ” เจ้าเบิ้มร้องขึ้นดัง ๆ “ครูใหม่ของเรานี้ที่น่านับถือจริง ๆ เรียนไว้ยพวกเราสำหรับครูนิกร พวกเรายกให้สักคนเถอะ นึกว่าเห็นแก่ตาต้า ๆ”

เจ้าแก้วหัวหน้าชั้นยกมือขึ้นใส่ปากเบี้ยว แล้วส่งเสียงเอ็ดตะโร

“พรรคพวกทุกคนฟังทางนี้ ภูขอร้องไว้ย ครูนิกรคนนี้ถูกชะตาแก่มาก หน้าตาเช่อ ๆ เหมือนตึกแต่นดำข้าว รู้สึกว่าแกเห็นอกเห็นใจพวกเราดี ฉะนั้นภูขอร้องอย่าไปเสี่ยวแกเลย ใครไม่เชื่อเป็นขัดใจกับภูแน่นอน ต่อไปนี้ ถ้าครูนิกรเข้าสอน พวกเราควรตั้งใจเล่าเรียน”

นักเรียนทุกคนเห็นพ้องด้วย ต่อจากนั้น เจ้าแก้วก็แนะนำนิกรให้รู้จักกับเพื่อนร่วมชั้นของเขาเรียงตามลำดับไป

ในที่สุด นายจอมทะเล้นก็กล่าวกับลูกศิษย์เหลือขอของเขาทุก ๆ คน

“นักเรียนทั้งหลาย ครูขอขอบใจพวกเธออย่างยิ่ง ที่เธอเห็นว่าฉันยังมีความหมายสำหรับพวกเธอ ขอให้พวกเธอจงกระทำตนให้เป็นนักเรียนที่ดีเถิด เราทุกคนมาเรียนเพื่อหาความรู้ใส่ตัว บิดามารดาหรือผู้ปกครองของพวกเรา ต้องเสียเงินเสียทองให้เธอเรียนปีหนึ่ง ๆ ไม่ใช่บ่อย ความประพฤติที่ชั่วช้าเลวทรามที่แล้วมาขอให้ลืมมันเสีย จงตั้งต้นชีวิตใหม่ให้สมกับที่เราเป็นพวกปลายตระกูลไทยด้วยกัน”

เจ้าจอนรีบพูดขึ้นทันที

“พอแล้วครับครู อย่าตำหนกผมให้มากกว่านี้เลย ผมอดใจไม่ได้ผมก็จะให้ครูรับประทานหมากเท่า
นั้นเอง”

เจ้าแก้วทำตาเขียวกับเจ้าจอน

“อ้ายจอน ถ้ามีงพูดก้าวร้าวครูอีกคำเดียว ฎจะกระแทกหน้ามึง”

เจ้าจอนยิ้มแห้ง ๆ

“มันจะมากไปละกระมัง”

นิกรยกมือขวาชูขึ้น ให้นักเรียนทั้งห้องสงบปากเสียง แล้วพูดอย่างเป็นทางการ

“เรียนภูมิ-ประวัติศาสตร์กันต่อไปเถอะ ครูจะลงทบทวนความทรงจำของพวกเธอในวิชาที่เคย
เรียนมาแล้ว อ้า-เอาวิชาภูมิศาสตร์ก่อน ครูอยากจะทราบว่.....ในพระจันทร์นะมีอะไรบ้าง”

เจ้านิลผิวหมึก ชูมือขึ้นทั้งสองข้าง พอนิกรพยักหน้าเขาก็ลุกขึ้นยืนกอดดอกอย่างสง่าผ่าเผย แล้วพูด
ฉาดฉาน

“มีกระต่ายครับ”

นิกรกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“เธอเข้าใจว่ามีกระต่าย”

“ครับ-ถูกแล้ว”

“เอาละ เมื่อเธอยืนยันว่ามีกระต่าย ครูอยากจะทราบว่ กระต่ายตัวผู้หรือตัวเมีย บอกครูน้อยช
นายไอย์วะ”

นิลหัวเราะเบา ๆ

“ตัวเมียครับครู”

นิกรยิ้มเล็กน้อย

“ทำไมเธอรู้ว่าตัวเมีย”

“อ้อ-รู้ซีครับ เพราะถ้าเป็นตัวผู้มันก็คงลงมาหาตัวเมียนานแล้ว”

นิกรเม้มปากแน่น กระพริบตาถี่เร็ว

“ใครเป็นคนสอนเธอว่ ในพระจันทร์มีกระต่าย”

“พ่อผมซีครับ”

“เธอคิดว่า พ่อสอนเธออย่างผิด ๆ บ้างหรือเปล่า”

“ไม่ผิดหรอกครับครู ในชีวิตของพ่อผมแก็ไม่เคยทำอะไรผิดเลย พ่อผมเป็นนักเลงโตครับ ถ้าครู
อยากรู้จัก พรงนี้ผมพามาหาครูก็ได้”

นายจอมทะเล้นสะดุ้งเล็กน้อย

“แะะ แะะ ไม่จำเป็นหรอกเธอ อ้า-ขอโทษเถอะนะ นายนิลทำไมตัวของเธอดังด่าปี้ดอย่างนี้ละ”

เจ้านิลพุดแบบศรีปราชญ์

“แต่แน่นอนในแง่ ฝั่งเนี่ยนพคุณ.....ผมเกิดที่ชุมพรครับคุณ เมื่อเด็ก ๆ ผมอยู่ชุมพรตัวผมขาวเหมือนสำลี แต่พอย้ายมาอยู่ราชบุรีก็กลายเป็นสำลีเม็ดใน คุณมีวิธีการใดที่จะช่วยให้ผมมีผิวเนื้อขาวเหมือน กับเพื่อน ๆ เขาบ้างไหมล่ะครับ”

นิกรนั่งคิดอยู่สักครู่

“ลองเอาใบมะเดื่อถูตัวเธอ อย่างรูปปลาไหลเป็นยังไง”

“หรือครับ ถ้ายังงั้นผมจะลองดู”

เสียงใครคนหนึ่ง ร้องตะโกนขึ้นทางหลังห้อง

“ครูอะ นายเบิ้มลื้อชื่อพ่อผมอะ”

นิกรมองไปทางหลังชั้นแล้วจึ้ยปาก

“อย่าเล่นลื้อชื่อพ่อกันเลยน้องชาย พวกเธอโตแล้วไม่ใช่นักเรียนชั้นประถม อ้า-ฉันจะทบทวนวิชา ภูมิศาสตร์จากพวกเธอต่อไป ใครรู้อ้างว่า โลกที่เราอยู่นี้มีรูปประพรรณลักษณะฐานเป็นอย่างไร กลมหรือแบน”

นายจอนชูมือขวาชี้ขึ้นเหนือศีรษะ

“เมื่อก่อนนี่กลมครับ กลมแบบผลส้ม”

“แล้วเดี๋ยวนี้ละ” นิกรถาม

“เดี๋ยวนี้ บุปบู่เหมือนไข่จระเม็ดครับ”

“โลกบวบได้...” นิกรส่งเสียงลั่น “ทำไมถึงบวบ”

จอนว่า “ก็ถูกระเบิดปรมาณูเมื่อสงครามโลกครั้งที่สองนะซีครับ ผมรับรองว่า ถ้าครูขึ้นไปสูงจากพื้น ดินราวร้อยไมล์ ครูจะแลเห็นโลกที่เราอยู่นี้บวบบู่เหมือนไข่จระเม็ดไม่มีผิด ส่วนที่เป็นภูเขาที่สูงขึ้นไป ส่วน ที่เป็นแหหรือเป็นแอ่งก็เว้าลงไปดิน ครูพยายามเชื่อผมหน่อยเถอะครับ”

ครูนิกรกลืนน้ำลายดังเอือก แล้วหัวเราะเบา ๆ

“นั่งลงได้นายจอน ฉันคิดว่าเธอเก่งเกินไปเสียแล้ว เธอมีความรู้ขนาดไฮสไตน์ทีเดียว”

นายจอนทูดตัวลงนั่ง แล้วหัวเราะคิกคักชอบอกชอบใจ ทันใดนั้นเอง มีหญิงสาวคนหนึ่งแต่งกาย เรียบร้อยยืนลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่หน้าประตูห้อง นิกรแลเห็นเข้าก็ทำหน้าตื่น ๆ รีบเดินออกไปหาหล่อนทันที

“คุณต้องการพบใครหรือครับ”

หล่อนกระพุ่มมือไหว้นิกรอย่างนอบน้อม

“หนูเป็นน้องสาวของพี่เบิ้มคะครูคะ พี่ศรีภรรยาของพี่เบิ้มกำลังจะคลอดบุตรแล้วคะ หนูพาพี่ศรีไป ส่งโรงพยาบาล แล้วก็รีบมาที่นี่ คุณครูช่วยบอกพี่เบิ้มหน่อยซีคะ”

นิกรพยักหน้าเหลืออก

“หา-คุณว่ายังไงนะครับ นายเบิ้มนักเรียนลัดมีภรรยาแล้ว...”

“คะ - พี่เบิ้มมีลูกสองคนแล้วคะ และคนนี้เป็นคนที่สามสงสัยว่าจะแฝดเสียด้วย เพราะพี่ศรีท้องโตผิดปกติ”

นิกรยื่นนั่งเฉยไปชั่วขณะ แล้วเขาก็ยิ้มแห้ง ๆ

“อ้า-ดีแล้วครับ ผมจะไปบอกนายเบิ้มเดี๋ยวนี้” พุดจบครูนิกรก็เดินเข้าไปในห้องเรียน จ้องมองดูนายเบิ้มชายหนุ่มร่างยักษ์

“มองหน้าผมทำไมครับครู” นายเบิ้มกล่าวถามอย่างไม่พอใจ “หรือครูจะเอาเรื่องกับผมยังได้นะครับ ครูเคยกินแต่หมาฝรั่ง ลองหมาไก่ไทยดูบ้าง”

นิกรทำหน้าที่ชอบกล

“เปล่า - เปล่า ฉันยอมแพ้เธอตั้งแต่ในมุ้งแล้วรู้ไหม ฉันมีข่าวดีที่จะแจ้งให้เธอทราบว่าภรรยาของเธอกำลังจะคลอดบุตรแล้ว น้องสาวของเธอมาบอก ยืนอยู่หน้าห้องนั่นแหละ”

นักเรียนทั้งห้อง หัวเราะกันอย่างครื้นเครง ใครคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“ไม่ไหว้วย้ายเบิ้ม ตั้งหน้าตั้งตาแต่จะเพาะพลเมืองเท่านั้น”

นายเบิ้มลุกขึ้นยืนแล้วยิ้มอาย ๆ

“ข้ามันพันธุ้ดกไว้ยพรรคพวก ตั้งใจจะมีให้ครบหนึ่งโหล และจะให้เป็นผู้ชายล้วน ๆ จะได้จัดทีมฟุตบอลล์เข้าแข่งขัน คนสุดท้ายให้มันเป็นไลล์แมน” พุดจบนายเบิ้มก็เดินออกมาทางหน้าชั้น หุดยืนเผชิญหน้านิกรในระยะใกล้ชิด “ครูอะ ขออนุญาตไปเยี่ยมเมียหน่อยนะอะ ความจริงวันนี้ผมตั้งใจอย่างยิ่งที่จะเรียนวิชาภูมิศาสตร์จากครู เพราะรู้สึกว่าคุณสอนเข้าที่มาก และครูเป็นครูคนแรกที่มีอัธยาศัยใจผม พงุ่นนี้ผมจะมาเรียนนะครับ”

นิกรพยักหน้ารับทราบ

“รีบไปเถอะ อ้ายน้องชาย แล้วพงุ่นนี้ไม่ต้องพาลูกมาเรียนหนังสือด้วยนะ เดี่ยวจะมาร้องให้กระจองอแงหนวกหูคนอื่นเขา แล้วก็...เธอนะพยายามยิ้มแยมั้ใจเสียบ้าง ขอโทษเถอะ หน้าตาของเธอคล้ายกับหมาบูลด็อกเหลือเกิน แสยะตลอดเวลา”

นายเบิ้มหัวเราะ

“ผมก็รู้สึกอย่างนั้นแหละครับ หมาดู ๆ เห็นผมเข้ายังวิ่งหนี ทั้ง ๆ ที่ผมไม่ได้ทำอะไรมันเลย อ้า-ผมฝากของไว้หน่อยนะครับครู”

นายเบิ้ม ล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบปืนพก ๙ มม. ออกมาส่งให้นิกรอย่างนอบน้อม

“โอ้ย” นิกรคราง “นี่เธอพกปืนมาโรงเรียนด้วยหรือนายเบิ้ม”

นายเบิ้มยิ้มอาย ๆ

“ครับ-เอาไว้ป้องกันตัวครับ ถ้าครูเขกบาลผมหรือตีผมด้วยไม้บรรทัด ผมก็จะได้ต่อสู้ป้องกันตัวของผม ครูลองไปถามอาจารย์ใหญ่ดูเถอะครับ ผมเคยไล่ยิงครูสอนวิชาอังกฤษรอบ ๆ ห้องเรียนเมื่อต้นปีนี้

เอง ถ้าแกไม่ยกมือไหว้ผม ผมก็คงยิงทิ้งแน่ แต่นี่แกไหว้ผม แล้วก็บอกว่าแกมีลูกถึงเก้าคน ผมก็เลยสงสารไว้ชีวิตให้ ผมไปละครับ”

นายเบิ้มรีบเดินออกไปจากห้องเรียน ท่ามกลางเสียงหัวเราะของพวกนักเรียน นิกรมองตามจนลับตา ต่อจากนั้นเขาก็สอนบททวนวิชาภูมิศาสตร์ให้แก่ นักเรียนลัดห้อง ก. ซึ่งตลอดชั่วโมงของการสอน พวกนักเรียนแก่นแก้วเหล่านี้สนุกสนานครื้นเครงไปตามกัน เพราะนิกรมีวิธีสอนอย่างแหวกแนว ทำให้ลูกศิษย์ของเขาหัวเราะกันได้บ่อย ๆ และทำตัวเป็นกันเองกับพวกลูกศิษย์ เด็กแก่นแก้วทุก ๆ คนจึงมีศรัทธาในตัวนิกร แต่ก็อดที่จะสัพยอกหยอกล้อนิกรไม่ได้

เสียงระฆังหมดชั่วโมงแรกดังขึ้น ขณะที่นิกรกำลังอธิบายถึงกระแสลมประจำฤดู นิกรโยนข้อลึกลับทิ้งแล้วยิ้มให้นักเรียนทุก ๆ คน

“นักเรียนที่รัก ครูเสียใจที่หมดชั่วโมงสอนแล้ว ชั่วโมงต่อไปครูก็มหวนจะได้มาสอนวิชาคณิตศาสตร์แก่พวกเธอ ฉะนั้นครูขอกราบเท้าลาพวกเธอไปก่อน เราคงจะได้พบกันอีกในวันพุงนี้”

เจ้าแก้วตะโกนขึ้นดัง ๆ

“ตรง”

นักเรียนทุกคนลุกขึ้นยืนกระทำความเคารพคุณครู ซึ่งนับว่าเป็นครั้งแรกที่นักเรียนห้องนี้ให้การเคารพนับถือครูด้วยการยืนตรง นิกรก้มศีรษะโค้งคำนับลูกศิษย์ของเขาตามแบบของชาวสเปน แล้วเดินออกไปจากห้องอย่างสง่าผ่าเผย พอออกไปถึงประตูห้องก็ชนกับเสื่อหวนซึ่งกำลังเดินเข้ามาอย่างจิ้ง

“เฮ้ย” อาเสื่อเอ็ดตะโรลั่น “เดินยังไงวะ ไม่ดูตาม้าตาเรือ”

นิกรหัวเราะกับเพื่อนเกลอของเขา

“ไม่ทันเห็นไวย ขอโทษที”

แล้วนิกรก็เดินออกไปจากห้อง ส่วนเสื่อหวนเดินเข้ามาในห้อง ท่าทางของอาเสื่อภูมิฐาน นักเรียนทั้งชั้นจ้องตาเขม็งมองดูครุคนใหม่แล้วเสียงพึมพำก็ดังขึ้นทั่วห้อง

อาเสื่อหยุดยื่นยกมือท้าวสะเอวหน้าชั้น กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้องด้วยใบหน้าเคร่งขรึม วางท่าทางให้สมกับที่เขาเป็นครู

“ทำไมพวกเธอไม่ทำความเคารพฉัน”

“ฮันแน่” เจ้าแก้วร้องขึ้นดัง ๆ “เจอเอาครูเจ้ายศเจ้าอย่างเสียด้วยไวยพวกเรา ดูซิวะ....คุณครุคนนี้หน้าตาเหมือนหนูผี”

เสื่อหวนสะดุ้งโหยง เดินรี่เข้ามาหาเจ้าแก้ว ตั้งใจจะตบหน้าสั่งสอนเพื่อให้นักเรียนเห็นความเข้มแข็งเด็ดขาดของเขา

แต่แล้วเจ้าแก้วก็พรวดพรวดลุกขึ้นยืน ดึงมีดพับสะบริงออกมาตีตึงออก มองดูหน้าอาเสื่ออย่างตระหนงพลางผิวปากเบา ๆ

ครูกิมหวนถอยกรูด แล้วพีนหัวเราะ

“อะ ๆ บทบาทของเธอดีกว่ายายเด็กหนุ่มในเรื่อง “เลือดทารุณ” เสียอีก เล่นมิดเล่นพรวดไม่น่าดูเลย เก็บมิดเสียเกิดน้องชาย”

เจ้าแก้วจอมแก่นแก้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ผมขอบอกให้ครูทราบเสียก่อนนะว่า อย่าถูกเนื้อต้องตัวผมเป็นอันขาด คุณมีหน้าที่สอนก็สอนไป ส่วนพวกผมจะเรียนหรือไม่นั้นก็เป็นเรื่องของพวกเขา พวกผมเสียเงินค่าเล่าเรียนแล้ว ย่อมมีสิทธิ์ที่จะเรียนได้ตลอดเทอมนี้”

นักเรียนทางหลังชั้นเริ่มบรรเลงจุดดุริยางค์อย่างไม่น่าฟัง มีกลองเล็ก ๆ ใบบึง ฟ่อโก๊ะอันขนาดกลาง

“ตะลุ่มตุ้ม แผ่ง.....ตะลุ่มตุ้ม แผ่ง”

พวกนักเรียนฮาครืน เสียหงวนเม้มปากแน่น พยายามปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง เพราะรู้ว่านักเรียนลัดห้อง ก. นี้ แทบทุกคนเป็นอาชญากรและเป็นคนอันธพาล ที่มาเรียนก็เพราะถูกพ่อแม่หรือผู้ปกครองบังคับ แต่ในจำนวนนี้อาจารย์ใหญ่บอกว่า บางคนเข้าเมืองตาหลิ่วก็หลิวตาตาม ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้มีสันดานเป็นผู้ร้ายหรืออาชญากร

อาเสียพูดขึ้นด้วยเสียงกังวาน

“นักเรียนทั้งหลาย”

“แผ่ง ๆ” เสียงฟ่อโก๊ะดังลั่น

“ข้าพเจ้านายกิมหงวน ไทยแท้”

“แผ่ง ๆ”

“ได้รับหน้าที่เป็นครูสอนพวกท่าน”

“แผ่ง ๆ”

อาเสียโกรธจนตัวสั่น มองดูเจ้าเด็กหนุ่มซึ่งทำหน้าที่ตีฟ่อโก๊ะให้จังหวะ แต่แล้วก็พยายามหักห้ามความโกรธ พูดต่อไป

“ข้าพเจ้านำความรู้มาให้พวกท่าน ไม่ได้มาเป็นศัตรูของพวกท่าน”

“ตะลุ่มตุ้ม แผ่ง”

อาเสียโมโหจนหัวเราะ เขาจ้องมองคุณตีกลองและคนตีฟ่อโก๊ะ แล้วเขาก็ยกไหล่พร้อมกับแบมือทั้งสองข้าง

“ถ้าไม่เลิกตีกลองและฟ่อโก๊ะ ฉันจะพาเธอทั้งสองคนไปพบอาจารย์ใหญ่เดี๋ยวนี้ เพื่อให้ท่านไล่เธอทั้งสองคนออกจากโรงเรียน”

เจ้าแก้วหันไปมองดูเพื่อนทั้งสอง

“เฮ้ย-ครูโมโหแล้วว๊วย ทำอะไรก็พอหอมปากหอมคอเท่านั้น อย่าให้มันมากจนเกินไป อย่าให้เสียชื่อหัวหน้าชั้นหน่อยเลยวะ”

อาเสียมองดูหน้าเจ้าแก้วแล้วถามขึ้น

“อ้อ-เธอน่ะหรือเป็นหัวหน้าชั้น”

“ครับ-ผมเอง”

“ใครตั้งเธอ” อาเสียมถามต่อไป

“อ้อ-ไม่มีใครตั้งผมหรอกครับ อาจารย์ใหญ่ท่านตั้งให้เจ้าชิตเป็นหัวหน้าชั้น แต่เจ้าชิตเป็นหัวหน้าได้เพียงสิบวันก็ถูกผมแทงตาย แล้วผมก็สถาปนาตัวเองเป็นหัวหน้าชั้นแทนเจ้าชิต ครูจะเอาอย่างไรกับพวกผมว่ามา ถ้าครูมีความเคารพยำเกรงพวกผม ครูก็มีสิทธิ์ที่จะสอนพวกผมได้ แต่ถ้าไม่ยอมลงหัวพวกผม ภรรยาของครูอาจจะเป็นหม้ายในไม่ช้านี้ นี่มันสมัยกึ่งพุทธกาลครับคุณครู ลูกศิษย์ที่ดีอย่างพวกผมก็ต้องคิดล้างครูเรื่อย ๆ ไป”

อาเสียจู้ปากลั่น

“เธอพูดเป็นคนน่าฟังมากทีเดียว เธอชื่ออะไรนะ”

“ผมหรือครับ ผมชื่อแก้ว” พูดจบเจ้าแก้วก็แนะนำให้ครูกิมหงวนรู้จักกับเพื่อนร่วมห้องที่ละคน ซึ่งเมื่อบอกกล่าวชื่อใคร คนนั้นก็ลุกขึ้นยืนในท่าขี้นกหวั้นโมโหจนครบห้อง

อาเสียถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วกล่าวว่า

“ฉันคิดว่าไม่มีนักเรียนที่ไหนในโลกนี้อีกแล้วที่จะเลวทรามร้ายกาจเหมือนพวกเธอ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ฉันจะเริ่มสอนพิชิตคนนับแต่บัดนี้ แต่อาจารย์ใหญ่ท่านสั่งให้บทพจนตั้งแต่ต้น เพราะพวกเธอเกือบจะไม่มีความรู้อะไรเลย ถ้าใครไม่ต้องการเรียนก็ขอให้ออกไปจากห้อง คนที่เขาตั้งใจเรียนจะได้เรียนต่อไป”

นักเรียนทั้งห้องค่อย ๆ ลุกขึ้นจากโต๊ะ แล้วพากันเดินออกไปจากห้องเรียนจนหมดสิ้น

พวกนักเรียนลัดห้อง ก. ลงไปยืนจับกลุ่มกันที่สนามหน้าตึก และพูดคุยกันเสียงเอะอะเอ็ดตะไร เสียงหงวนตามออกมาจากห้อง มองดูลูกศิษย์ของเขาอย่างเศร้าใจ อาเสียรู้ดีว่าหนุ่ม ๆ เหล่านี้จะต้องมีอนาคตเป็นอาชญากรอย่างไม่ต้องสงสัย และจุดจบของเด็กเกเรเหล่านี้ก็คือคุกตะรางนั่นเอง

กิมหงวนยืนมองดูลูกศิษย์ของเขา จนกระทั่งเจ้าคุณสมบุรณ์ ฯ อาจารย์ใหญ่พาเจ้าคุณปัจฉิม ฯ กับพล, นิกร, ดิเรก และเจ้าแห้วออกมาจากห้องพักครู

เจ้าคุณอาจารย์ใหญ่เด็อดตาลอย่างยิง ท่านรีบเดินตรงมาที่บันไดตึก ยกมือชี้หน้านักเรียนห้อง ก. แล้วกล่าวด้วยเสียงอันดัง

“เข้าห้องเรียนเดี๋ยวนี้ ถ้าใครขัดคำสั่งฉัน ฉันจะไล่ออกทันที”

นักเรียนทุกคนกลัวอาจารย์ใหญ่คนเดียวเท่านั้น เมื่อได้ยินประกาศิตเช่นนี้ ต่างก็เดินขึ้นบันไดเป็นแถว และตรงเข้าไปในห้องเรียนตามเดิม เจ้าคุณปัจฉิม ฯ พาทุก ๆ คนเข้ามาหาเสียมหงวน

“ยังงั้น-อ้ายหงวน ทำไมเด็กถึงไม่ยอมเรียนล่ะไว้ย”

อาเสียถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“ผมเห็นจะสอนไม่ได้ครับคุณอา ขึ้นสอนเด็กพวกนี้ผมคงติดคุกแน่ เดี่ยวได้ยิงกันยับไปเท่านั้นเอง อย่างนี้ไม่ใช่ให้นักเรียนหรอกครับ คล้าย ๆ กับพวกโจรมานั่งเรียนหนังสือ ไม่มีความเคารพนับถือครูเลย พอเข้าห้องผมก็ถูกวิจารณ์ว่าหน้าตาของผมเหมือนหนูผี”

เจ้าคุณปัจจนิก ๕ ชมวดคิ้วเล็กน้อย

“ยังงั้นหรือ” ท่านพุดยานคาง “อย่าไปโกรธเคืองเลยวะ ความจริงหน้าตาของแกมันก็เหมือนหนูผี ไม่มีผิด เราเป็นครูเราต้องเยือกเย็น แกก็รู้อยู่แล้วว่าเด็กพวกนี้เป็นเด็กเหลือขอ ต้องเอาความดีชนะความชั่วของเด็ก”

เจ้าคุณสมบุรณ์ ๕ พุดเสริมขึ้น

“ลองพยายามดูอีกทีหิลานชาย”

อาเสี้ยสั่นศีรษะปฏิเสธ

“ไม่รับประทานละครับ สำหรับวันนี้ผมสอนไม่ได้แน่ ให้ผมสอนพรุ่งนี้เถอะครับ ผมไม่เยือกเย็นพอเหมือนอย่างเจ้ากร ขึ้นให้ผมสอนเดี๋ยวผมจะตกเป็นผู้ต้องหาในคดีฆ่าคนตาย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๕ หัวเราะเบา ๆ

“อย่าลืมนักเรียนเหล่านี้ยังเป็นเด็กอยู่”

“เด็กกะผีอะไรล่ะครับ” กิมหงวนเอ็ดตะโร “เมื่อกี้พี่น้องสาวมาตามไปคนหนึ่งแล้ว บอกว่าเมียเจ็บท้องจะคลอดบุตร”

เจ้าคุณปัจจนิก ๕ อ้าปากหวอ หันมาทางเจ้าคุณสมบุรณ์ ๕ เกล่อเก๋าของท่านทันที

“ยังงั้นเจ้าคุณ นักเรียนที่มีเมียแล้วก็มหรือ”

ท่านอาจารย์ใหญ่ยิ้มเจื่อน ๆ

“ครับ บางคนก็มีครอบครัวแล้ว เพราะนักเรียนเรียนลัดครับไม่จำกัดอายุ เขาเรียนเพื่อหวังประกาศนียบัตร ม.๖ เท่านั้น”

เจ้าคุณสมบุรณ์ ๕ พาคณะพรรค ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๕ และเจ้าแห้วเดินมาที่หน้าต่างข้างห้องเรียน ทุกคนจับกลุ่มมองดูนักเรียนในชั้น ซึ่งกำลังนั่งนิ่งเฉยทำหน้าตายไปตามกัน ท่านอาจารย์ใหญ่หันมาพูดกับเสี้ยหงวนเบา ๆ ว่า

“ลองเข้าไปสอนดูอีกทีหิลานชาย อาศัยอยู่ที่นี้รับรองว่าพวกเด็ก ๆ คงไม่กล้าเฮี้ยวเธอหรอก”

เสี้ยหงวนถอนหายใจเอือกใหญ่ ล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบปืนพกออกมาส่งให้เจ้าคุณปัจจนิก ๕

“ผมฝากปืนไว้ด้วยครับคุณอา อ้ายผมมันเป็นคนขี้โมโหสักหน่อย ระวังโทษไม่ได้ก็จะยิงเด็กนักเรียนตาย ทำให้เกิดคดีถึงโรงศาล และผมจะต้องย้ายบ้านเข้าไปอยู่ในคุก”

เจ้าคุณปัจจนิก ๕ รับปืนพกมาเก็บไว้ในกระเป๋ากางเกงของท่าน แล้วพูดด้วยเสียงหัวเราะ

“ทำใจเย็น ๆ น้า เราได้ตั้งปณิธานกันไว้แล้วว่าเราจะร่วมมือกันช่วยเหลือเด็กนักเรียนแล้ว ๆ ในห้องนี้ ให้กลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี”

อาเสี้ยมเคঁนหัวเราะ

“ผมคิดว่าไม่มีหวังเสียแล้วละครับคุณอา เด็กพวกนี้มีนิสัยเลวจนเป็นสันดานเสียแล้ว”

“เถอะน่า-อาเชื่อความสามารถของแก”

พลยกมือตบหลังอาเสี้ยมเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“สอนให้กันดูหน่อยหงวน กันจะพยายามอ่านนิสสัยเด็ก ๆ นักเรียนในห้องนี้ เพราะชั่วโมงสุดท้ายกันจะเข้าสอนวิชาภาษาไทย”

อาเสี้ยมยิ้มให้พรรคพวกของเขา แล้วเดินเข้าไปในห้องเรียนพยายามวางท่าทางให้ฝั่งฝ่าย นักเรียนแก่นแก้วทั้งชั้นแลเห็นอาจารย์ใหญ่ยืนอยู่ที่หน้าต่าง ก็ไม่กล้าแสดงความเกกมะเหรกเกเร เพราะกลัวจะถูกไล่ออกจากโรงเรียนนั่นเอง เสี้ยมหงวนมองดูลูกศิษย์ของเขาด้วยความอดทนระอาใจ แล้วกล่าวขึ้นเปรย ๆ ว่า

“พวกเธอไม่ต้องการให้ฉันเป็นครูสอนพวกเธอใช่ไหม”

เจ้าแก้วลุกขึ้นยืนตอบในท่าทางกวน ๆ

“มิได้ครับ-แต่ชั่วโมงนี้ไม่ใช่วิชาคำนวณ และพวกเราทุกคนเกลียดวิชาคำนวณอย่างที่สุด ถ้าหากว่าครูสอนตามตารางสอน พวกเราก็ยินดีตั้งใจเรียนเพื่อรับความรู้จากครู”

เจ้าคุณอาจารย์ใหญ่พูดขึ้นเกือบเป็นเสียงตะโกนว่า

“ระวังตัวให้ดีนะนายแก้ว เธอมีหวังจะถูกไล่ออกจากโรงเรียนในไม่ช้านี้ อย่าเข้าใจผิดคิดว่าการเสี้ยวครูหรือไม่เคารพนับถือครูนั้นเป็นการกระทำที่เหมาะสมที่ควร ขอให้เปลี่ยนนิสัยเสียใหม่”

เจ้าแก้วนั่งหน้าจ้อย แต่ลอบค้อนเจ้าคุณอาจารย์ใหญ่ เจ้าแก้วแลเห็นเข้าก็เหยียดมือเจ้าคุณสมบูรณ ฯ แล้วกระซิบฟ้องท่าน

“ได้ทำครับ เด็กคนนั้นมันแหกตาหลอกได้ทำครับ”

เจ้าคุณสมบูรณ ฯ กำล้างหัวเสี้ยมก็หันมาดูเจ้าแก้ว

“ไม่ใช่เรื่องของมึงหรอกน่า ถอยออกไปยืนห่าง ๆ เถอะ”

อาเสี้ยมมองดูลูกศิษย์ของเขาแล้วกล่าวว่า

“ตามตารางสอนชั่วโมงนี้ เป็นชั่วโมงกวีนิพนธ์ภาษาไทย เมื่อเธอต้องการให้ฉันสอนตามตารางสอนก็ได้ไม่ขัดข้อง พวกเธอบอกฉันซิว่า เธอเคยได้รับความรู้ในกวีนิพนธ์มาอย่างไรบ้าง เรียนไปได้แค่ไหน”

นักเรียนคนหนึ่งลุกขึ้นยืนตอบอย่างขาดฉาน

“เรากำล้างเรียนบทกวีนิพนธ์ของศรีปราชญ์ครับ แต่ครูสอนกวีนิพนธ์คนก่อนถูกพวกเราชุมสะกรรมในห้องเรียน ถึงกับไปอยู่โรงพยาบาลหลายเดือน แล้วก็เลยไม่มาสอน”

เสี้ยมหงวนสะดุ้งเล็กน้อย

“เอาละ-ถ้าเช่นนั้นเราจะเรียนซ้ำเรื่องกวีนิพนธ์ต่าง ๆ ของท่านศรีปราชญ์อีกครั้งหนึ่ง อ้า-ฉันขอ นำประวัติของศรีปราชญ์มาหากวีผู้ยิ่งใหญ่ในรัชสมัยของสมเด็จพระนารายณ์มหาราชมาแล้วให้พวกเธอฟังอีกครั้ง อ้า-พวกเธอลองตอบฉันซิว่าศรีปราชญ์นี้เป็นลูกใคร”

นักเรียนทั้งชั้นยกมือสลอน เสียหงวมองดูหน้าเจ้านิลตัวว้ายร้ายอีกคนหนึ่งในห้องแล้วพยักหน้า

“เธอตอบ นายดำป็น”

เจ้านิลเอ็ดตะโรขึ้นทันที

“ผมชื่อ นิลครับ ไม่ใช่ดำป็น ครูอย่าพยายามเหยียดผิวผมซีครับ”

อาเสียหัวเราะชอบใจ

“แก่เรื่อง “เลือดทารุณ” ไปหน่อยแล้วนายนิล เธอเป็นคนไทย ไม่ใช่แขกนิโกร ตอบฉันซิว่าศรีปราชญ์เป็นลูกใคร”

เจ้านิลตอบอย่างองอาจ

“ไม่ใช่ลูกผมแน่นอนครับ”

เจ้าคุณอาจารย์ใหญ่ซึ่งยืนดูอยู่นอกห้องโกรธจนตัวสั่น

“ทำไมเธอตอบอย่างนั้นนายนิล ถ้าเธอตอบแบบนี้อีกฉันจะไล่เธอออกจากโรงเรียน”

เจ้านิลหันมามองดูอาจารย์ใหญ่ แล้วพูดขึ้นอย่างหัวเสีย

“เอาซีครับ ไล่ออกก็ไล่ออก ถ้าอาจารย์ใหญ่ไล่ผมออก เพื่อนผมทั้งห้องก็จะลาออกเหมือนกัน และนั่นย่อหมายความว่าอาจารย์ใหญ่จะต้องขาดรายได้ไปเทอมหนึ่งไม่ใช่หน่อย”

โปรดติดตาม

นักเรียนที่เด็ด ตอนจบ

พิมพ์ครั้งแรก สำนักพิมพ์บรรณาคาร ราคา ๓ บาท ปี พ.ศ. ๒๕๐๔